

TÍHA CTI

SÁGA KRÁLOVÉ A ČARODĚJOVÉ — KNIHA TŘETÍ

MORGAN RICE

Morgan Rice

Tíha Cti

Серия «Králové a Čarodějové», книга 3

Аннотация

Dění nabité fantasií, které dozajista potěší příznivce předešlých románů Morgan Rice, a také nadšence tvorby, jakou je například CYKLUS DĚICTVÍ od Christophera Paolini.. Příznivci fikce pro mladistvé budou doslova pohlceni tímto nejnovějším dílem autorky a budou prahnout po její další tvorbě. The Wanderer, A Literary Journal (o knize Vzestup draků) Nejprodávanější série číslo 1! TÍHA CTI je třetí knihou z epické fantasy ságy autorky Morgan Rice KRÁLOVÉ A ČARODĚJOVÉ (která začíná knihou VZESTUP DRAKŮ, která je ke stažení zdarma) ! V knize TÍHA CTI se Kyra konečně setkává se svým tajemným strýcem a je šokována, když objeví, že není tím mužem, jakého očekávala. Pustí se do tréninku, který testuje její výdrž a frustruje ji, protože brzy naráží na hranice svých sil. Neschopná povolat svého draka, schopná najít svou sílu hluboko uvnitř, s pocitem naléhavosti, aby pomohla svému otci ve válce, Kyra zpochybňuje, že bude vůbec kdy schopná stát se bojovnicí, jakou si přála být. A když se hluboko v lese setká se záhadným chlapcem, který má větší moc, než ona, přemýšlí, co má pro ni její budoucnost opravdu nachystáno. Duncan sestoupá z vrcholků Kosu se svou novou armádou, a i když čelí velké převaze, pustí se do riskantní invaze

hlavního města. Ví, že jestli vyhraje, za prastarými zdmi ho čeká starý král a jeho doupe vznešených a aristokratů, kteří mají všichni své vlastní cíle, všichni jsou ochotni rychle podvést stejně jako rychle přijmout změnu. Sjednání Escalonu možná bude skutečně těžší, než jeho osvobození. Alec musí v urské tvrzi začít používat své jedinečné dovednosti, aby pomohl obraně, mají-li mít šanci bránit se proti rýsující se pandesianské invazi. Je ušaslý, když se setká s Dierdrou, nejsilnější dívkou, jakou kdy potkal. Když Dierdra dostane šanci postavit se proti Pandesii, a statečně jí čelí, přemýšlí, zda její otec a jeho muži jí budou tentokrát oporou. Vesuvius vede národ svých Skřítků přes zranitelný Escalon, devastuje zemi, zatímco Theos, rozzuřen díky starosti o svého syna, se sám vydá pustošit a nezastaví se, dokud nebude celý Escalon v plamenech. Se svou silnou atmosférou a ucelenými postavami je TÍHA CTI ohromující ságou o rytířích a bojovnících, králech a lordech, o cti a udatnosti, kouzlu, osudu, nestvůrách a dracích. Je to příběh lásky a zlomených srdcí, zklamání, tužeb a zrady. Je to vrcholná fantasy, která nás zve do světa, na který už nikdy nezapomeneme, do světa, který osloví čtenáře obou pohlaví a každého věku. KRÁLOVÉ A ČARODĚJOVÉ – kniha čtvrtá – bude již brzy k dostání. Pokud jste si mysleli, že po skončení ságy Čarodějova prstenu již není pro co žít, pak jste na omylu. Morgan Rice přichází s příslibem další vynikající série, kde nám umožňuje ponořit se do fantazie o skřítcích a dracích, chrabrosti, cti, kuráže, kouzla a víry ve vlastní osud. Morgan se znovu podařilo vykreslit silné postavy, které nás nutí je povzbuzovat na každé stránce... Dílo najde své místo v knihovnách všech příznivců dobře psané fantasy literatury. Books and Movie Reviews, Roberto Mattos (o knize Vzestup draků) je úspěchem – hned od samotného začátku.. Je to mimořádná fantasy.. a začíná, jak se očekává, bojem hlavního hrdiny, který hladce vpluje

mezi širší okruh rytířů, draků, kouzlo a nestvůry, a také do svého osudu.. Najdeme zde všechny požitky bujné fantasy, od vojáků a bitev, až k rozporu se sobě samými.. Doporučená volba pro každého, kdo si umí vychutnat epické fantasy dílo, které je plné silných a věrohodných dospívajících hrdinů. Midwest Book Review, D. Donovan, eBook Reviewer (o knize Vzestup draků) Příběh plný zápletek, který snadno přečtete za víkend...Dobrý začátek slibné ságy. San Francisco Book Review (o knize Vzestup draků)

Содержание

KAPITOLA PRVNÍ	17
KAPITOLA DRUHÁ	21
KAPITOLA TŘETÍ	24
KAPITOLA ČTVRTÁ	32
KAPITOLA PÁTÁ	37
KAPITOLA ŠESTÁ	44
KAPITOLA SEDMÁ	61
KAPITOLA OSMÁ	73
Конец ознакомительного фрагмента.	82

T Í H A C T I

(SÁGA KRÁLOVÉ A ČARODĚJOVÉ — KNIHA TŘETÍ)

MORGAN RICE

Morgan Rice

Morgan Rice je autorkou epické fantasy ságy ČARODĚJŮV PRSTEN, která obsahuje 17 knih, podle USA Today je tato sága bestsellerem číslo jedna; podle USA Today jsou bestsellerem číslo jedna také její další ságy, jako jsou: série UPÍŘÍ ŽURNÁLY, obsahující prozatím 11 knih; série TRILOGIE PŘEŽITÍ, postapokalyptický thriller, skládající se zatím ze dvou knih; a také zbrusu nové epické fantasy série KRÁLOVÉ A ČARODĚJOVÉ. Autorčiny knihy jsou dostupné v tištěné i audio verzi, a byly přeloženy do více než 25 jazyků.

PROMĚNĚNÁ (první kniha ze série Upířích žurnálů), ARÉNA JEDNA - OTROKÁŘI (první kniha z Trilogie přežití), CESTA HRDINY (první kniha ze ságy Čarodějův prsten) a VZESTUP DRAKŮ (první kniha ze série Králové a čarodějové), jsou všechny dostupné zdarma ke stažení!

Morgan se ráda zajímá o názory svých čtenářů, takže se prosím nezdráhejte navštívit její webové stránky www.morganricebooks.com, kde se můžete přidat do seznamu kontaktů, získat knihu zdarma, stejně jako další akční bonusy, stáhnout si zdarma aplikace, mít přehled o posledních novinkách, přidat se na autorčin Facebook či Twitter, a jednoduše být s

Morgan v kontaktu!

Ohlasy na tvorbu Morgan Rice

“Pokud jste si mysleli, že po skončení ságy ČARODĚJOVA PRSTENU již není pro co žít, pak jste na omylu. V knize VZESTUP DRAKŮ Morgan Rice přichází s příslibem další vynikající série, kde nám umožňuje ponořit se do fantazie o skřítcích a dracích, chrabrosti, cti, kuráže, kouzla a víry ve vlastní osud. Morgan se znovu podařilo vykreslit silné postavy, které nás nutí je povzbuzovat na každé stránce....Dílo najde své místo v knihovnách všech příznivců dobře psané fantasy literatury.”

--Books and Movie Reviews

Roberto Mattos

“ Kniha VZESTUP DRAKŮ je úspěchem – hned od samotného začátku.... Je to mimořádná fantasy...a začíná, jak se očekává, bojem hlavního hrdiny, který hladce vpluje mezi širší okruh rytířů, draků, kouzlo a nestvůry, a také do svého osudu....Najdeme zde všechny požitky bujně fantasy, od vojáků a bitev, až k rozporu se sobě samými....Doporučená volba pro každého, kdo si umí vychutnat epické fantasy dílo, které je plné silných a věrohodných dospívajících hrdinů.”

--Midwest Book Review

D. Donovan, eBook Reviewer

“Dění nabitě fantasií, které dozajista potěší příznivce předešlých románů Morgan Rice, a také nadšence tvorby, jakou je například CYKLUS DĚDICTVÍ od Christophera Paolini....

Příznivci fikce pro mladistvé budou doslova pohlceni tímto nejnovějším dílem autorky a budou prahnout po další tvorbě.”

--The Wanderer, A Literary Journal (regarding Rise of the Dragons)

“Čtivá fantasy, která spřádá mysteriózní elementy s intrikami a tvoří tak jedinečný příběh. Cesta hrdiny je o získávání odvahy a uvědomění si smyslu života, který vede k růstu, dospělosti a dokonalosti....Pro všechny, kdo hledají napínavá fantasy dobrodružství, hrdiny a akčně pojatý sled událostí, který žene Thora po cestě, na níž se z malého dětského snílka postupně stává mladým mužem, jenž neohroženě čelí nebezpečí, i když jsou vyhlídky na přežití bídne....A to je pouhý začátek epické ságy pro mladé čtenáře.”

--Midwest Book Review (D. Donovan, eBook kritik)

“ČARODĚJŮV PRSTEN má všechny rysy potřebné pro jasný úspěch: hlavní i vedlejší příběh, záhadná atmosféra, stateční rytíři a rozkvétající vztahy, které zacelují rány na zlomených srdcích, a dále také podvod či zrada. Slibuje dlouhé hodiny zábavy a jistě uspokojí všechny věkové kategorie. Dílo najde své místo v knihovnách u všech příznivců fantasy literatury.”

--Books and Movie Reviews, Roberto Mattos

“V této akci nabitě první knize epické fantasy série Čarodějův prsten (která má momentálně již 14 svazků), Rice představuje čtenářům čtrnáctiletého Thorgrina „Thora“ McLeoda, jehož sen je stát se vojákem Stříbrných, elitní jednotky rytířů,

kteřá slouží králi...Vypravěčský styl Morgan Rice je bohatý a příběh poutavý.”

--Publishers Weekly

Knihy od Morgan Rice

KRÁLOVÉ A ČARODĚJOVÉ

VZESTUP DRAKŮ (Kniha č.1)

VZESTUP STATEČNÝCH (Kniha č.2)

TÍHA CTI (Kniha č.3)

FALEŠNÁ CHRABROST (Kniha č.4)

ČARODĚJŮV PRSTEN

CESTA HRDINY (Kniha č.1)

POCHOD KRÁLŮ (Kniha č.2)

OSUD DRAKŮ (Kniha č.3)

POKŘIK CTI (Kniha č.4)

SLAVNÁ PŘÍSAHA (Kniha č.5)

ÚTOK CHRABRÝCH (Kniha č.6)

OBŘAD MEČŮ (Kniha č.7)

MOC ZBRANÍ (Kniha č.8)

NEBE KOUZEL (Kniha č.9)

MOŘE ŠTÍTŮ (Kniha č.10)

PANOVÁNÍ OCELI (Kniha č.11)

ZEMĚ OHŇŮ (Kniha č.12)

VLÁDA KRÁLOVEN (Kniha č.13)

BRATRSKÁ PŘÍSAHA (Kniha č.14)

SEN SMRTELNÍKŮ (Kniha č.15)

RYTÍŘSKÉ KLÁNÍ (Kniha č.16)

DAR BITVY (Kniha č.17)

TRILOGIE PŘEŽITÍ

ARÉNA JEDNA: OTROKÁŘI (Kniha č.1)

ARÉNA DVĚ (Kniha č.2)

UPÍŘÍ ŽURNÁLY

PROMĚNĚNÁ (Kniha č.1)

MILOVANÁ (Kniha č.2)

ZRAZENÁ (Kniha č.3)

PŘEDURČENA (Kniha č.4)

ŽÁDANÁ (Kniha č.5)

ZASNOUBENÁ (Kniha č.6)

ZASLÍBENÁ (Kniha č.7)

NALEZENÁ (Kniha č.8)

VZKŘÍŠENÁ (Kniha č.9)

TOUŽÍCÍ (Kniha č.10)

PROKLETÁ (Kniha č.11)

KINGS AND SORCERERS

THE SORCERER'S RING

THE SURVIVAL TRILOGY

the vampire journals

Poslechněte si sérii KRÁLOVÉ A ČARODĚJOVÉ v audio formátu!

Přejete si získat knihy zdarma?

Přidejte se do seznamu kontaktů autorky Morgan Rice a zdarma obdržíte 4 knihy, 2 mapy, 1 aplikaci zdarma a další akční bonusy! Přidejte se do seznamu na web stránkách:

Copyright © 2015 Morgan Rice

Všechna práva vyhrazena. S výjimkou povolení podle U.S. Copyright Act 1976, žádná z částí této publikace nesmí být reprodukována, distribuována nebo žádnou formou či médiem vysílána nebo ukládána v databázích či úložných systémech, bez předchozího svolení autora.

Tento ebook je licencován výlučně pro Vaše osobní využití. Tento ebook nesmí být dále prodáván nebo předáván jiným lidem. Pokud chcete knihu sdílet s další osobou, zakupte si, prosím, další kopie pro každého příjemce. Pokud čtete tuto knihu, ale nezakoupili jste si ji, nebo nebyla zakoupena pouze pro Vaše použití, vraťte ji prosím a zakupte si svou vlastní kopii. Děkujeme, že respektujete usilovnou práci, kterou autorka na vznik tohoto titulu vynaložila.

Obsah této knihy je fiktivní. Jména, postavy, organizace, místa, události a konflikty jsou beze zbytku produktem autorčiny představivosti, nebo je jejich použití fiktivní. Jakákoliv podobnost se skutečnými osobami, ať již živými nebo zesnulými, je čistě náhodná.

Obrázek na přebalu Copyright breakermaximus, použit s licencí Shutterstock.com.

“Ztratím-li svou čest,
Ztratím sebe sama.”

--William Shakespeare

Antonius a Kleopatra

OBSAH

KAPITOLA PRVNÍ

KAPITOLA DRUHÁ

KAPITOLA TŘETÍ

KAPITOLA ČTVRTÁ

KAPITOLA PÁTÁ

KAPITOLA ŠESTÁ

KAPITOLA SEDMÁ

KAPITOLA OSMÁ

KAPITOLA DEVÁTÁ

KAPITOLA DESÁTÁ

KAPITOLA JEDENÁCTÁ

KAPITOLA DVANÁCTÁ

KAPITOLA TŘINÁCTÁ

KAPITOLA ČTRNÁCTÁ

KAPITOLA PATNÁCTÁ

KAPITOLA ŠESTNÁCTÁ

KAPITOLA SEDMNÁCTÁ

KAPITOLA OSMNÁCTÁ

KAPITOLA DEVATENÁCTÁ

KAPITOLA DVACÁTÁ

KAPITOLA DVACÁTÁ PRVNÍ

KAPITOLA DVACÁTÁ DRUHÁ

KAPITOLA DVACÁTÁ TŘETÍ

KAPITOLA DVACÁTÁ ČTVRTÁ

KAPITOLA DVACÁTÁ PÁTÁ

KAPITOLA DVACÁTÁ ŠESTÁ

KAPITOLA DVACÁTÁ SEDMÁ

KAPITOLA DVACÁTÁ OSMÁ

KAPITOLA DVACÁTÁ DEVÁTÁ

KAPITOLA TŘICÁTÁ

KAPITOLA TŘICÁTÁ PRVNÍ

KAPITOLA TŘICÁTÁ DRUHÁ

KAPITOLA TŘICÁTÁ TŘETÍ

KAPITOLA TŘICÁTÁ ČTVRTÁ

KAPITOLA TŘICÁTÁ PÁTÁ

KAPITOLA TŘICÁTÁ ŠESTÁ

KAPITOLA TŘICÁTÁ SEDMÁ

KAPITOLA TŘICÁTÁ OSMÁ

KAPITOLA TŘICÁTÁ DEVÁTÁ

KAPITOLA PRVNÍ

Theos se vrhl střemhlav do krajiny, byl plný zlosti, kterou už nemohl déle udržet na uzdě. Už mu bylo jedno, co se stane jeho cílem – přinutí celé lidstvo, celý Escalon, aby zaplatil za ztrátu svého vejce. Bude ničit celý svět, dokud nenajde to, co hledá.

Theos se cítil rozpolcený z ironie celé záležitosti. Utekl ze své domoviny, aby ochránil své vejce, aby své dítě uchránil od zloby ostatních draků, kteří se cítili ohrožení jeho potomkem, věštbou, že se jeho syn stane Vůdcem Všech Draků. Všichni si přáli jej zničit a to by Theos nikdy nedovolil. Zažehnal všechny draky, utrpěl v bitvě bolestné zranění a zraněný letěl tisíce mil přes mnoho moří, až doletěl sem, na ostrov lidí, na toto místo, kde by ho ostatní draci nikdy nehledali, vše kvůli zajištění bezpečí pro své vejce.

A přesto, když Theos přistál, umístil své vejce do odlehlého lesa, stal se tak zranitelný. Draze za to zaplatil, obdržel čerstvá zranění od pandesianských vojáků a ztratil své vejce z dohledu, jak v rychlosti prchal, jeho život byl zachráněn jen tím jedním člověkem, Kyrou. V tu zmatenou noc, ve sněhové vánici a zuřící vichřici by nikdy nebyl schopen své vejce, které bylo pohřbené ve sněhu, znovu najít i přesto, že kroužil a znovu a znovu se vracel. Byla to chyba, za kterou se nenáviděl, chyba, za kterou vinil lidskou rasu a kvůli které by nikdy, nikdy neodpustil.

Theos se vrhal střemhlav ještě rychleji, doširoka otevřel svou

čelist, zuřivě řval křikem, který třásl samotnými stromy a plival proud plamene tak horkého, že se ho i on sám lekal. Byl to ohromný proud, dost silný na to, aby vyhladil celé město, a přšel dolů na jeho nahodilý cíl: malou vesnici, která měla tu smůlu, že mu ležela v cestě. Několik stovek lidí, kteří byli tam dole rozmístěni po farmách a vinohradech, neměli ani ponětí o smrti, která se na ně chystala.

Pohlíželi vzhůru, jejich tváře zmrazené hrůzou, jak se plameny blížily – ale už bylo příliš pozdě. Křičeli a utíkali o život, ale mračna plamenů je dohnala. Plameny nikoho neušetřily – muže, ženy, děti, farmáře, bojovníky, všechny, kdo běželi a všechny, kdo stáli jako zmrazení. Theos zamával svými ohromnými křídly a všechny je zapálil, zapálil jejich domy, jejich zbraně, zvířata, majetek. Všichni do jednoho zaplatí.

Když se Theos konečně zase vznesl, nic nezbylo. Tam, kde kdysi stála vesnice, byl nyní rozsáhlý požár, plameny, po kterých brzy zůstane jen popel. To je příhodné, pomyslel si Theos: lidé vzešli z prachu a prachem se opět stanou.

Theos nezpomalil. Pokračoval v letu, letěl nízko nad zemí, burácel, jak sekal stromy, chňapal větve jedním tahem, trhal listí na kousky. Letěl podél vrcholků stromů, budoval si pod sebou cestu, stále plival plameny. Jak letěl, zanechával za sebou ohromnou ohnivou stopu, zjizvenou zemi, cestu ohně pro Escalon, aby na něj vždy vzpomínal. Zapálil ohromné pruhy Trnového lesa, věděl, že nedoroste nejdříve, než za tisíc let, věděl, že na této zemi zanechá strup, a jak na to myslel, uspokojovalo

ho to. Dokonce jak plival oheň, uvědomil si, že jeho plameny mohou najít a spálit jeho vlastní vejce. A přesto byl přemožený zuřivostí a frustrací a nemohl to zastavit.

Jak letěl, krajina se pod ním postupně měnila. Lesy a pole nahradily kamenné budovy a Theos se podíval dolů a viděl, že letí nad rozprostírající se posádkou, plnou tisíců vojáků v modrém a žlutém brnění. Pandesiané. Vojáci si prohlíželi nebe v panice a údivu, jejich brnění se lesklo. Ti chytrí utekli; ti stateční tam stáli a jak se blížil, házeli po něm kopí a oštěpy.

Theos plivl a spálil všechny jejich zbraně ještě ve vzduchu, ty pak padly zpět na zem v kupách popela. Jeho plameny padaly dále dolů, až dopadly na nyní prchající vojáky a spálily je zaživa, uvězněné v jejich zářivých kovových oblecích. Theos věděl, že brzy budou všechny tyto kovové obleky jen reznoucí slupky na zemi, suvenýr jeho návštěvy. Nezastavil se, dokud nespálil posledního vojáka a nezanechal z posádky nic než gigantický plamenný kotel.

Theos letěl dál, letěl na sever, nemohl se zastavit. Krajina se znovu a znovu změnila a dokonce se nezastavil, ani když uviděl něco zvláštního: tam daleko dole se objevilo ohromné stvoření, obr, který vylezl z tunelu pod zemí. Bylo to stvoření, jaké Theos předtím nikdy neviděl, plné síly. A přesto Theos nepocítil strach; naopak, pocítil zlost. Zlost, protože se mu postavilo do cesty.

Bestie se podívala vzhůru a jeho groteskní tvář se svažila strachem, jak se Theos vrhl dolů. Také se otočila a utekla zpět do své díry – ale Theos jej nenechá odejít tak snadno. Když nemůže

najít své dítě, pak je všechny zničí, lidi i bestie. A zastaví se jen, až z Escalonu nic nezbude.

KAPITOLA DRUHÁ

Vesuvius stál v tunelu a díval se vzhůru na paprsky slunečního světla, které na něj dolů padaly, světla Escalonu, a vychutnával si nejsladší pocit ve svém životě. Ta díra vysoko nad ním, ty paprsky, které na něj dolů září, představovaly vítězství větší, než o jakém kdy snil, dokončení tunelu, které si celý život představoval. Ostatní říkali, že ho nemůže postavit, a Vesuvius věděl, že dosáhl toho, čeho jeho otec a jeho otec před ním nemohli, vytvořil cestu pro celý národ Mardy, aby vpadl do Escalonu.

Prach se stále točil ve světle, ve vzduchu bylo stále plno suti, jak obr prorazil díru ve stropě, a Vesuvius skrze ni pohlížel a věděl, že ta díra vysoko nad ním představuje jeho cíl. Jeho celý národ mu bude v patách; brzy bude celý Escalon jeho. Doširoka se usmíval, už si představoval to znásilňování a týrání a destrukci, která na něj čeká. Bude to krvelačný festival. Vytvoří národ otroků a národ Mardy bude dvakrát takový – a stejně tak teritorium.

“NÁRODE MARDY, KUPŘEDU!” vykřikl.

Za ním se začal ozývat velký řev, jak se stovky skřítků nacpaly do tunelu a pozvedly své halapartny a vyrazily s ním. Vedl je, zaútočil vzhůru tunelem, klouzalo mu to a podklouzávalo na v blátě a kamení, jak si razil svou cestu směrem k otvoru, vstříc dobývání. S Escalonem na dohled se třásl vzrušením, jak se

pod ním země třásla, otřesy od obra, který nad ním pištěl, ta bestie byla také zjevně nadšená, že je osvobozená. Vesuvius si představoval tu škodu, kterou tam nahoře obr provede, bude tam volně řádit a terorizovat krajinu – a ještě více se usmál. Také si užije zábavu a až Vesuvia omrzí, tak ho zabije. Ale prozatím bude hodnotným přínosem v jeho hrůzném řádění.

Vesuvius se podíval vzhůru a zmateně zamrkal, když viděl, jak nebe nad ním najednou potemnělo a pocítil ohromnou vlnu horka. Byl zmatený, když uviděl, jak se blíží stěna z plamenů a najednou pokrývá krajinu. Nemohl porozumět tomu, co se děje, když se na něj snesla příšerná vlna horka a sežehla mu obličej, poté následoval řev obra – a poté hrůzný bolestný výkřik. Obr zadupal, bylo jasné, že ho něco zranilo, a Vesuvius vzhlédl plný hrůzy, protože se z nevysvětlitelných důvodů otočil zpět. Jeho obličej byl napůl spálený a hnál se zpět do tunelu pod zem – a přímo na něj.

Vesuvius hleděl, ale nemohl porozumět té noční můře, která se před ním vyjevila. Proč by se obr otočil zpět? Odkud pocházelo to horko? Co mu spálilo obličej?

Vesuvius potom uslyšel zamávání křídel a výkřik mnohem hrůznější, než ten obrův – a věděl. Zatřásl se, když si uvědomil, že tam nahoře přelétlo něco mnohem hrůznějšího, než obr. Bylo to něco, o čem si Vesuvius nemyslel, že ve svém životě kdy potká: drak.

Vesuvius tam stál, zmrazený strachem poprvé ve svém životě, celá jeho armáda skřítků zmrazená za ním – všichni najednou

uvěznění. To nepředstavitelné se právě událo: obr vyděšeně utíkal před něčím ještě větším, než byl on sám. Spálený, vyděšený, v panice, obr se při sestupu rozmáchl svými ohromnými pěstmi, praštil svými děsivými drápy a Vesuvius s hrůzou pozoroval, jak byli skřítki kolem něj rozplácnuti. Ať už bylo v jeho cestě cokoli, bylo to rozmačkáno jeho nohama, rozpůleno jeho drápy a rozdrceno jeho pěstmi.

A potom, ještě předtím, než mohl uhnout z cesty, pocítil Vesuvius, jak mu praskají jeho vlastní žebra, když ho obr nabral a vyhodil ho do vzduchu.

Pocítil, jak letí vzduchem, točí se, celý svět se mu motal – a pak se jeho hlava roztránila o skálu, tělem mu projela příšerná bolest, jak narazil na kamennou zeď. Jak padal k zemi, ztrácel vědomí, a poslední věc, kterou viděl, byl obr, který všechno ničil, ničil všechny jeho plány, vše pro co pracoval, a uvědomil si, že zde hluboko pod zemí zemře, ani ne stopu vzdálený od snu, na který už málem dosáhl.

KAPITOLA TŘETÍ

Duncan pocítil, jak se kolem něj prohnal vítr, zatímco při západu slunce sjížděl dolů po provaze z majestátních vrcholků Kosu, držel se jako o život, zatímco sjížděl rychleji, než si vůbec dokázal představit, že je možné. Všude kolem něj muži také sjížděli – Anvin a Arthfael, Seavig, Kavos, Bramthos a tisíce ostatních, Duncanovi, Seavigovi a Kavosovi muži, kteří se dali dohromady jako jedna armáda, všichni slaňovali v řadách po ledu, disciplinovaná armáda, jeden druhého přeskakovali, všichni se zoufale snažili dostat se až dolů, ještě než si jich někdo všimne. Jak se Duncanovy nohy dotkly ledu, okamžitě se zase odtlačil, odrazil se dolů, ruce si nerozedral na kousky jen díky tlustým rukavicím, které mu dal Kavos.

Duncan se podívoval nad tím, jak rychle se jeho armáda pohybuje, všichni byli téměř na pokraji volného pádu z útesu. Když byl na vrcholu Kosu, neměl ponětí o tom, jak Kavos plánoval dostat armádu o takovéto velikosti dolů tak rychle bez ztráty mužů; neuvědomil si, že má tak komplikovaný soubor provazů a špičáků, které jim dopomohou dostat se dolů tak hladce. Tito muži byli pro led stvořeni a pro ně byl tento bleskurychlý sestup jako bezstarostný výlet. Konečně pochopil, co tím bylo myšleno, když řekli, že muži Kosu zde ve výškách nejsou uvězněni – ale naopak že pandesiané jsou těmi, kteří jsou uvězněni tam dole.

Kavos se najednou zarazil, oběma nohama přistál na široké a rozlehlé plošině, která vykukovala z hory, a Duncan se zastavil vedle něj, stejně jako všichni muži, kteří na okamžik zabrzdlili v půli průčelí hory. Kavos přešel na okraj a Duncan se k němu přidal, nahnul se a viděl daleko pod sebou pohupující se provazy; skrz ně, hluboko skrze mlhu a poslední paprsky slunce, viděl Duncan ve spodní části hory rozvalující se pandesianskou posádku, která se hemží tisícem vojáků.

Duncan pohlédl na Kavose a Kavos s nadšením v očích na něj. Bylo to nadšení, které Duncan rozpoznal, takové, které ve svém životě viděl několikrát: extáze pravého bojovníka, který se chystá jít do války. Pro to Kavos žil. Duncan to sám také cítil, to musel přiznat, to brnění v jeho žilách, to sevření žaludku. Pohled na ty Pandesiany v něm vzbudilo nadšení pro bitvu stejně jako v ostatních mužích.

“Mohl jsi slanit kdekoli,” řekl Duncan a prohlížel si krajinu pod sebou. “Většina je prázdná. Mohli jsme se vyhnout konfrontace a posunout se do hlavního města. A přesto sis vybral místo, kde jsou pandesiané nejsilnější.”

Kavos se zeširoka usmál.

“Ano, to jsem udělal,” odpověděl. “Muži Kavosu se konfrontaci nevyhýbají – my ji vyhledáváme.” Zazubil se ještě více zeširoka. “A kromě toho,” dodal, “brzká bitva nás zahřeje před pochodem do hlavního města. A já chci, aby si to tito Pandesiané příště dobře rozmysleli, než se rozhodnou obsadit spodní část naší hory.”

Kavos se otočil a pokýval na svého vůdce, Bramthose a Bramthos shromáždil své muže a přidal se ke Kavosovi, zatímco se všichni vrhli k masivnímu ledovému kameni, který byl usazený na okraji útesu. Všichni se do něj rameny opřeli jako jeden muž.

Když si Duncan uvědomil, co dělají, pokýval na Anvina a Arthfaela, kteří také shromáždili své muže. Seavig a jeho muži se k nim přidali a jako jeden muž všichni zatlačili.

Duncan zaryl svá chodidla do ledu a tlačil, napínal se pod tou tíhou, klouzalo mu to a tlačil vši svou silou. Všichni zaúpěli a masivní balvan se pomalu začal valit.

“Dárek na uvítanou?” zeptal se Duncan, usmíval se a bručel po boku Kavose.

Kavos se na něj zašklebil.

“Jen taková maličkost, abychom ohlásili svůj příchod.”

Za okamžik Duncan pocítil velkou úlevu, uslyšel zapraskání ledu a nahnul se a sledoval s úžasem, jak se balvan převalil přes okraj plošiny. Udělal rychle krok zpět, stejně jako ostatní, a pozoroval, jak se balvan vrhl plnou rychlostí dolů, kutálí se, odráží se od ledové stěny a nabírá rychlost. Masivní balvan, který měl nejméně třicet stop v průměru, padal přímo dolů, hnal se jako anděl smrti, přímo na pandesianské opevnění pod ním. Duncan se připravil na explozi, která bude následovat, všichni ti vojáci dole byli bezděčným, čekajícím cílem.

Balvan zasáhl prostředek kamenné posádky a náraz byl silnější, než Duncan kdy ve svém životě zažil. Bylo to jako by

Escalon zasáhla kometa, rána, která se ozvala tak hlasitě, že si musel zakrýt uši, země se pod ním zatřásla, až zavrával. Zvedla se ohromná oblaka kamene a ledu, tucet stop vysoko a dokonce i tady nahoře byly slyšet hrůzné výkřiky a nářek mužů. Polovina kamenné posádky byla při nárazu zničena a balvan se kutálel dál, drtil muže, budovy rovnal se zemí a zanechával za sebou stopu destrukce a chaosu.

“MUŽI Z KOSU!” zakřičel Kavos. “Kdo se odvážil přiblížit se k hoře?”

Najednou zazněl ohromný křik, když se tisícovka jeho bojovníků najednou vydala kupředu a přeskočila přes okraj útesu, následovali Kavose, všichni uchopili provazy a slaňovali tak rychle, až z hory téměř volně padali. Duncan je následoval a jeho muži za ním, všichni také skočili, uchopili provazy a klesali tak rychle, až skoro nemohli dýchat; byl si jistý, že si při dopadu zlomí vaz.

Za pár okamžiků tvrdě přistál na dně, stovky stop hluboko, sestoupil do ohromných oblak ledu a prachu, z valícího se balvanu se stále ozývalo dunění. Všichni muži se otočili a stáli čelem k posádce a všichni vykřikli mocným bitevním výkřikem, zatímco tasili své meče a zaútočili, střemhlav spěchali do chaosu pandesianského tábora.

Pandesianští vojáci, kteří byli stále šokováni z exploze, se otočili s šokem ve tváři a hleděli na útočící armádu; bylo jasné, že toto nečekali. Otřesení, nepřipravení, několik jejich vůdců bylo po smrti, rozdrceno balvanem, zdálo se, že jsou příliš

dezorientováni, aby byli vůbec schopni přemýšlet. Jak se Duncan a Kavos a jejich muži na ně vrhli, někteří se otočili a začali utíkat. Jiní sáhli po svém meči – ale Duncan a jeho muži se na ně snesli jako sarančata a probodli je ještě předtím, než měli vůbec šanci tasit.

Duncan a jeho muži spěchali táborem, neváhali, věděli, že čas je důležitý a všude kolem sebe sráželi vzpomínávající se vojáky, spěchali po stopě destrukce, kterou po sobě balvan zanechal. Duncan sekal všemi směry, bodl jednoho vojáka do hrudi, jiného udeřil rukojetí meče do tváře, jednoho, který na něj zaútočil, kopl, skrčil se a ramenem se opřel do jiného muže, zatímco se ten muž napřáhl sekýrou nad jeho hlavou. Duncan se nezastavil, skolil všechny, kdo mu zkřížili cestu, ztěžka dýchal, věděl, že jsou stále v přesile a že musí zabít co nejvíce mužů, co nejrychleji to jde.

Vedle něj se k němu přidali Anvin, Arthfael a jeho muži, všichni dohlíželi na bezpečí ostatních, všichni se vyřítili kupředu a sekali a bránili se posádce v každém směru za zvuku řinčení. Vtažený do plnohodnotné bitvy, Duncan věděl, že by bylo chytřejší šetřit energii svých mužů, vyhnout se této konfrontaci a jít směrem k Androsu. Ale také věděl, že čest si žádá, aby muži z Kosu v této bitvě bojovali a chápal, jak se cítí; to nejchytřejší řešení nebylo vždy tím, co zahýbe mužskými srdci.

Pohybovali se táborem rychle a disciplinovaně, Pandesiané byli tak zmatení, že byli jen tak tak schopni se organizovaně bránit. Vždy, když se objevil vůdce nebo se utvořila rota, Duncan

a jeho muži je rozsekali.

Duncan se se svými muži hnál táborem jako bouře a neuběhla ani hodina, když tam Duncan konečně stál, na konci opevnění, otáčel se na všechny strany a uvědomil si, celý potřísněný krví, že už nezbyl nikdo, koho by mohl zabít. Stál tam, ztěžka dýchal, padal soumrak, nad horami se tvořila mlha, vše bylo podivně tiché.

Opevnění bylo jejich.

Když si to muži uvědomili, spontánně vykřikli vítězným pokřikem a Duncan tam stál, Anvin, Arthfael, Seavig, Kavos a Bramthos přišli a postavili se po jeho boku, otírali si krev ze svých mečů, brnění a snažili se to vstřebat. Všiml si zranění na Kavosově paži, ze kterého tekla krev.

“Jsi zraněný,” ukázal na Kavose, který si toho, jak se zdálo, ani nevšiml.

Kavos se na zranění podíval a pokrčil rameny. Potom se usmál.

“Znamínko krásy,” odpověděl.

Duncan si prohlédl bitevní pole, bylo tam tolik mrtvých mužů, většinou Pandesianů, a několik jeho vlastních mužů. Potom pohlédl vzhůru a viděl ledové vrcholky Kosu, jak se nad nimi tyčí a mizí v oblacích, a byl užaslý nad tím, jak vysoko vyšplhali a jak rychle sestoupili dolů. Byl to bleskurychlý útok – jako by smrt přšela z nebe – a vyšlo to. Pandesianská posádka, která se zdála před několika hodinami nedobytná, patřila nyní jim, nic než se zemí srovnaná ruina, všichni její muži leželi v kalužích

krve, mrtví pod šerým nebem. Bylo to neskutečné. Bojovníci z Kosu nikoho neušetřili, neměli slitování a byli nezadržitelnou silou. Duncan vůči nim nyní choval novou úctu. Budou to klíčoví partneři při osvobození Escalonu.

Kavos také ztěžka dýchal a prohlížel si těla.

“Tak to je ten pravý plán, jak odejít,” řekl.

Duncan viděl, jak se zubí, zatímco si prohlížel těla nepřátel, díval se na své muže, jak mrtvé zbavují jejich zbraní.

Duncan pokýval.

“To byl opravdu dobrý odchod,” odpověděl.

Duncan se otočil, podíval se na západ za opevnění, do zapadajícího se slunce, a všimnul si pohybu. Zamhouřil oči a viděl něco, co jeho srdce naplnilo blahem, pohled, který vlastně očekával, že uvidí. Tam na horizontu stál jeho bitevní kůň, stál pyšně před stádem a za ním byly stovky bitevních koní. Jako vždy vycítil, kde Duncan bude a loajálně tam na něj čekal. Duncanovo srdce poskočilo, věděl, že jeho starý přítel převezme jeho armádu přes zbytek úseku až do hlavního města.

Duncan zapískal a jeho kůň se otočil a rozběhl se k němu. Ostatní koně ho následovali a za soumraku se rozprostřelo velké dunění, jak stádo klusalo přes zasněženou pláň a mířilo přímo k nim.

Kavos vedle něj obdivuhodně pokýval.

“Koně,” poznamenal Kavos a sledoval, jak se blíží. “Já osobně bych do Androsu šel pěšky.”

Duncan se zazubil.

“Tím jsem si jistý, můj příteli.”

Jak se jeho kůň přibližoval, vykročil Duncan vpřed a pohladil po hřívě svého starého přítele. Vyskočil na něj a stejně tak jeho muži, tisíce mužů, armáda na koňských hřbetech. Seděli tam v plné zbroji, hleděli do šerosvitu, před nimi nic než zasněžené pláně, které vedou do hlavního města.

Duncan pocítil nával vzrušení, konečně už byli u konce. Cítil to, ve vzduchu cítil samotné vítězství. Kavos je dostal z hory dolů; nyní to bylo na něm.

Duncan pozvedl svůj meč, cítil na sobě oči všech mužů, celé armády.

“MUŽI!” vykřikl. “Na Andros!”

Všichni vydali mocný bitevní pokřik a vyrazili s ním do noci, přes zasněžené pláně, všichni připraveni se zastavit až v hlavním městě a vést největší válku svého života.

KAPITOLA ČTVRTÁ

Kyra vzhledla směrem k rozbřesku slunce a uviděla nad sebou stát postavu, siluetu proti slunci, muže, o kterém si byla jistá, že je její strýc. Nevěřicně zamrkala, zatímco jí vstoupil do výhledu. Zde konečně stojí muž, kvůli kterému procestovala celý Escalon, aby se s ním setkala, muž, který jí prozradí její úděl, muž, který ji bude trénovat. Zde je bratr její matky, jediné pojičko k její matce, kterou nikdy nepoznala.

Srdce se jí v očekávání rozbušilo a jak udělal krok dopředu a vystoupil ze světla, konečně spatřila jeho obličej.

Kyra byla překvapená: k jejímu překvapení vypadal jako ona. Nikdy nepotkala nikoho, kdo vypadal jako ona – dokonce ani její otec, i když si to moc přála. Vždycky se v tomto světě cítila jako cizinec, odříznutá od svého rodinného původu – ale nyní, když uviděla obličej tohoto muže, jeho vysoké, vytesané lícní kosti, zářivé šedé oči, muže, který stál zpřímá a s pýchou, se širokými rameny, svalnatého, oblečeného v zářivé zlatě železné košili, se světle hnědými vlasy, které mu dosahovaly k bradě, neholeného, asi čtyřicátníka, si uvědomila, že je jiný. A to jí dělalo také jinou. Poprvé ve svém životě to skutečně pocítila. Poprvé se cítila s někým spojená, s mocným rodokmenem, s něčím větším, než byla ona sama. Cítila, že v tomto světě někam patří.

Bylo jasné, že tento muž je jiný. Bylo jasné, že je bojovník, hrdý a ušlechtilý, a přesto neměl u sebe žádný meč, žádný štít,

žádné zbraně. K jejímu překvapení a nadšení měl jednu jedinou věc: zlatou hůl. Hůl. Byl jako ona.

“Kyro,” řekl.

Jeho hlas v ní zaduněl, známý hlas, podobný tomu jejímu. Slyšet ho mluvit znamenalo nejen cítit k němu propojení, ale co bylo ještě více vzrušující, cítit propojení ke své matce. Zde stojí bratr její matky. Zde je muž, který znal její matku. Konečně se dostane k pravdě – už v životě nebude mít žádná tajemství. Už brzy bude vědět vše o ženě, kterou vždy toužila poznat.

Natáhl ruku a ona se napřáhla a vzala ho za ni, stoupla si, nohy měla ztuhlé z toho, jak celou noc seděla před věží. Byla to silná ruka, svalnatá, a přesto překvapivě jemná, pomohl jí na nohy. Leo a Andor k němu přistoupili a Kyra byla překvapená, že nevrčeli jako obvykle. Místo toho přišli blíž a olízli mužovu ruku jako by ho vždy znali.

Poté, ke Kyřině překvapení, se Leo a Andor dali do pozorů, jako by jim to muž tiše přikázal. Kyra nikdy nic takového neviděla. Jakou moc má tento muž?

Kyra se ani nemusela zeptat, jestli je její strýc – cítila to každým kouskem svého těla. Byl silný, hrdý, vše, co doufala, že bude. Bylo v něm ještě něco jiného, něco, co nemohla úplně uchopit. Byla to mystická energie, která z něj zářila, aura klidu a zároveň síly.

“Strýčku,” řekla. Líbilo se jí, jak to slovo znělo.

“Můžeš mi říkat Kolvo,” odpověděl.

Kolva. Nějak jí to znělo jako jméno, které už slyšela.

“Přešla jsem Escalon, abych se s tebou setkala,” řekla nervózní, nevěděla, co jiného říci. Ranní ticho její slova spolкло, holé pláně byly plné hluku ze vzdáleného oceánu. “Můj otec mě poslal.”

Usmál se na ni. Byl to vřelý úsměv, vrásky v jeho obličeji se svraštily, jako by žil už tisíc let.

“To nebyl tvůj otec, kdo tě poslal,” odpověděl. “Ale něco mnohem významnějšího.”

Najednou se k ní bez varování otočil zády a začal kráčet pryč od věže za pomoci své hole.

Kyra sledovala, jak jde, byla užaslá, nerozuměla; urazila ho něčím?

Spěchala, aby ho dohonila, Leo a Andor byli po jejím boku.

“Věž,” řekla zmateně. “Nepůjdeme dovnitř?”

Usmál se.

“Snad někdy jindy,” odpověděl.

“Ale já jsem myslela, že musím dojít k věži.”

“Ano, musela,” odpověděl. “Ale ne do ní vstoupit.”

Měla problém tomu porozumět, on krácel rychle, vešel do lesa a ona za ním spěchala, aby ho dohonila. Jeho hůl cvakala o zem a listí, stejně jako ta její.

“Tak kde budeme trénovat?” ptala se.

“Budeš trénovat, kde trénují všichni velcí bojovníci,” odpověděl. Podíval se vpřed. “V lesích za věží.”

Vstoupil do lesa, pohyboval se tak rychle, že Kyra musela téměř utíkat, aby s ním udržela tempo, i když se zdálo, že kráčí

pomalů. Tajemství kolem něj se prohlubovalo, zatímco se jí hlavou proháněly tisíce myšlenek.

“Je moje matka naživu?” zeptala se ve spěchu, nebyla schopná udržet svou zvědavost na uzdě. “Je tady? Potkal ses s ní?”

Muž se sotva usmál a zakroutil hlavou, zatímco pokračoval v chůzi.

“Tolik otázek,” odpověděl. Kráčel dlouho, les byl plný zvuků prapodivných stvoření, a potom konečně dodal,

“Zjistíš, že otázky tu nemají moc význam. A odpovědi ještě méně. Musíš se naučit najít si své vlastní odpovědi. Zdroj pro své odpovědi. A co víc – původ svých otázek.”

Kyra byla zmatená, zatímco kráčeli lesem, stromy byly zářivě zelené, jakoby všude kolem ní v tomto mystickém místě zářily. Brzy ztratila věž z dohledu a narážející vlny byly nyní tišší. Měla co dělat, aby udržela tempo, protože se cesta kroutila sem a tam.

Hořela otázkami a konečně už nemohla dál mlčet.

“Kam mě vedeš?” zeptala se. “Na místo, kde mě budeš trénovat?”

Muž pokračoval v chůzi, přes tekoucí potok, zatáčel a zahýbal mezi prastarými stromy, jejich kůra zářila svítivě zelenou barvou a ona mu byla v patách.

“Já tě nebudu trénovat,” řekl. “Tvůj strýc tě bude trénovat.”

Kyra byla zmatená.

“Můj strýc?” zeptala se. “Já myslela, že ty jsi můj strýc.”

“Jsem,” odpověděl. “A máš ještě jednoho.”

“Ještě jednoho?” zeptala se.

Konečně vyšel na lesní mýtinu, zastavil se na jejím okraji a ona se udýchaně zastavila vedle něj. Podívala se před sebe a byla překvapená z toho, co viděla.

Na opačné straně mýtiny seděl obrovský strom, největší, jaký kdy viděla, prastarý, jeho větve dosahovaly do všech stran, třpytily se na něm fialové listy, jeho kmen byl třicet stop široký. Větve se kroutily a jedna druhou překřížovaly, vytvářely malý domeček asi deset stop nad zemí, vypadal jako by tam byl odjakživa. Zpoza větví prosvítalo slabě světlo a Kyra se podívala vzhůru a viděla, jak na okraji větví sedí postava, vypadající, jako by tam meditovala a dívala se na ně dolů.

“To je také tvůj strýc,” řekl Kolva.

Kyře v hrudi zabušilo srdce, ničemu z toho nerozuměla. Podívala se nahoru na toho muže, který měl být jejím strýcem a přemýšlela, jestli si z ní dělají legraci. Její druhý strýc se zdál být spíše chlapcem, asi desetiletým. Seděl perfektně zpříma, jako by meditoval, díval se přímo před sebe, ani si na ni vlastně nedíval, jeho oči byly zářivě modré. Jeho chlapecká tvář byla plná vrásek, jako by byl tisíc let starý, jeho kůže tmavě hnědá, plná stařeckých fleků. Nemohl být víc než čtyři stopy vysoký. Byl jako chlapec, který trpí nemocí předčasného stárnutí.

Nevěděla, co si o tom má pomyslet.

“Kyro,” řekl, “seznam se s Alvou.”

KAPITOLA PÁTÁ

Merk vstoupil do urské věže, prošel vysokými, zlatými vraty, o kterých si nikdy nemyslel, že jimi projde, světlo uvnitř zářilo tak jasně, že ho málem oslepilo. Pozvedl ruku a zakryl si oči a v ten okamžik žasl nad tím, co uviděl.

Naproti němu stál skutečný Hlídač, jeho žluté oči probodávaly, jak hleděl na Merka, stejné oči, které Merka pronásledovaly za záklopkou vrat. Měl na sobě žluté splývavé roucho, jeho ruce a nohy byly zakryté a kousek kůže, který byl vidět, byl bledý. Byl překvapivě malý, jeho čelist podlouhlá, jeho tváře zapadlé a jak hleděl, cítil se Merk nepříjemně. Z krátké zlaté hole, kterou před sebou držel, zářilo světlo.

Hlídač si ho v tichosti prohlížel a Merk za sebou pocítil průvan, jak se vrata náhle s bouchnutím zavřela a uvěznila ho ve věži. Dutý zvuk se ozval ode zdí a on sebou nechtěně ucukl. Uvědomil si jak je nervózní z několika probdělých nocí, z nocí, kdy ho trápily noční můry, z posedlosti dostat se dovnitř. Nyní stál uvnitř a pocítil zvláštní pocit sounáležitosti, jako by konečně vstoupil do svého nového domova.

Merk očekával, že ho Hlídač přivítá a vysvětlí mu, kde je. Ale místo toho se beze slova otočil a odešel pryč a zanechal tam Merka stát o samotě a přemýšlet. Neměl ponětí, zda ho má následovat.

Hlídač přešel k točitému slonovinovému schodišti na druhé

straně haly a k Merkově překvapení po něm nešel nahoru, ale dolů. Rychle sestoupil a zmizel z dohledu.

Merk tam stál v tichosti jako pařez a nevěděl, co má čekat.

“Mám tě následovat?” konečně vykřikl.

Merkův hlas se rozezněl a odrazil se ode zdí, jako by se mu vysmíval.

Merk se otočil a prohlížel si vnitřek věže. Viděl zdi, které se leskly a byly z ryzího zlata; viděl podlahu z prastarého černého mramoru, žíhaného zlatem. Bylo zde temno, pouze ozářené mystickou září ze zdí. Podíval se vzhůru a viděl prastaré schodiště vyřezané ze slonoviny; udělal krok dopředu, zaklonil hlavu a na jeho vrcholku si všiml zlaté kupole, alespoň sto stop vysoké, kterou dolů pronikalo slunce. Viděl všechna patra nad sebou, všechna odpočívadla a poschodí a přemýšlel, co tam nahoře je.

Podíval se dolů a byl ještě zvědavější, viděl schody, které pokračují dolů do podzemních podlaží, kam odešel Hlídač, a přemýšlel o tom. Nádherné slonovinové schodiště bylo jako umělecké dílo, zatáčelo se a mysticky zahýbalo ve všech směrech, jako by stoupalo do nebe a klesalo do nejnižších pater pekla. Merk ze všeho nejvíc přemýšlel, jestli je ten legendární Ohňový meč, meč, který chránil celý Escalon, uložen mezi těmito zdmi. Pocítil nával vzrušení jen když na to pomyslel. Kde mohl být? Nahoře nebo dole? Jaké další relikvie zde byly uloženy?

Najednou se na zdi otevřely ukryté dveře a Merk se otočil a

uviděl, jak se objevil drsně vyhlížející bojovník, velký přibližně jako Merk, na sobě měl drátěnou košili, jeho kůže byla bledá, jelikož už několik let nespátřila sluneční svit. Kráčel k Merkovi, lidská bytost, meč měl u pasu jako nápadný typický znak, stejný symbol, jaký Merk viděl vyrytý na zdech věže: slonovinové schodiště, sahající do nebes.

“Vystupují pouze Hlídači,” řekl muž, jeho hlas byl temný a drsný. “A ty, můj příteli, nejsi Hlídač. Alespoň ne teď.”

Muž se před ním zastavil a podíval se na něj od hlavy k patě, ruce si dal v bok.

“Tedy,” pokračoval, “předpokládám, že když tě pustili dovnitř, musí pro to existovat důvod.”

Povzdychl si.

“Následuj mě.”

A s tím se strohý bojovník otočil a sestoupil po schodišti. Merkovo srdce bušilo, zatímco spěchal za ním, jeho hlava byla plná otázek, tajemnost tohoto místa se s každým krokem prohlubovala.

“Dělej svou práci a dělej ji dobře,” promluvil muž zády k Merkovi, jeho hlas byl temný a odrážel se ode zdí, “a bude ti dovoleno zde sloužit. Strážit věž je nejvyšším posláním, které ti Escalon může nabídnout. Musíš být víc, než pouhý bojovník.”

Zastavili se v dalším patře a muž se zastavil a podíval se do Merkových očí jako by z něj vycítil nějakou hlubokou pravdu. To Merka znervóznělo.

“Všichni máme temnou minulost,” řekl muž. “To je to, co nás

sem přilákalo. Jaká ctnost pramení z tvé temnoty? Jsi připraven se znovu narodit?”

Odmlčel se a Merk tam stál a snažil se porozumět jeho slovům, nebyl si jistý, jak má odpovědět.

“Je těžké si zde získat respekt,” pokračoval. “Každý z nás je to nejlepší, co může Escalon nabídnout. Získej ho a jeden den budeš možná přijat do našeho bratrstva. Pokud ne, budeš požádán o to, abys odešel. Nezapomeň: tyto dveře, které se otevřely, aby tě sem vpustily, tě mohou stejně snadno pustit ven.”

Merkovo srdce při té myšlence zabořilo.

“Jak mohu sloužit?” Zeptal se Merk a ucítil to poslání, které si vždy přál cítit.

Bojovník tam dlouho stál a potom se konečně otočil a začal sestupovat do dalšího poschodí. Jak ho Merk sledoval odcházet, začalo mu docházet, že v této věži byla spousta věcí zakázána, mnohá tajemství se možná ani nedozví.

Merk chtěl vykročit za ním, ale najednou ho do hrudi udeřila ohromná masitá ruka a zastavila ho. Podíval se a viděl, jak se objevil další bojovník, který vyšel z dalších ukrytých dveří, zatímco první bojovník pokračoval dál a zmizel v dolních podlažích. Nový bojovník se naklonil nad Merkem a měl na sobě stejnou zlatou železnou košili.

“Budeš sloužit na tomto podlaží,” řekl chraplavě, “s ostatními. Jsem tvůj vůdce. Vicor.”

Jeho nový vůdce, hubený muž s tváří tvrdou jako kámen, vypadal, jako by ho nikdo neměl popudit. Vicor se otočil

a ukázal na otevřené dveře ve zdi a Merk opatrně vstoupil, přemýšlel, co to je za místo, zatímco zatácel a zahýbal úzkými kamennými chodbami. Šli v tichosti, prošli pod velkými klenbami, vytesanými do kamenných dveří a chodba se před nimi otevřela do rozsáhlé místnosti s vysokým zašpičatělým stropem, kamennou podlahou a zdmi, osvětlená slunečním světlem, které tam prosvítalo úzkými, zúženými okny. Merk byl překvapen, že vidí tucet tváří, které na něj hledí, tváří bojovníků, někteří byli hubení, jiní svalnatí, všichni měli tvrdé, nekompromisní oči, všichni rozzáření pocitem poslání a cíle. Všichni byli rozmístěni po místnosti, každý zaujal postavení před oknem a všichni měli na sobě zlatou železnou košili, otočili se a podíval se na cizince, který vešel do jejich místnosti.

Merk se cítil rozpačitě a v nepříjemném tichu se díval na ty muže.

Vedle něj si Vicor odkašlal.

“Bratři ti nevěří,” řekl Merkovi. “Možná ti nikdy nebudou věřit. A možná jim sám nikdy nebudeš věřit. Úcta tu není na rozdávání a nikdo nemá druhou šanci.”

“Co musím udělat?” zeptal se Merk zmateně.

“Totéž, co tito muži,” odpověděl Vicor odměřeně. “Budeš hlídat a sledovat.”

Merk si prohlédl zakřivenou kamennou místnost a na vzdáleném konci, asi padesát stop daleko, uviděl otevřené okno, u kterého neseděl žádný bojovník. Vicor k němu pomalu kráčel a Merk ho následoval, prošel kolem bojovníků, jak šel, všichni

ho sledovali, potom se zády otočil k jejich oknu. Být mezi těmito muži byl zvláštní pocit, dosud k nim nepatřil. Ještě ne. Merk vždy bojoval sám a nevěděl jaké to je patřit ke skupině.

Jak prošel kolem a prohlédl si je, cítil, že všichni byli, stejně jako on, zlomení muži, muži, kteří nemají kam jít, nemají v životě žádný cíl. Muži, kterým se tato kamenná věž stala domovem. Muži jako on sám.

Jak se přiblížil ke svému místu, Merk si všiml, že poslední muž, kolem kterého prošel, vypadal jinak, než ostatní. Zdálo se, že to byl chlapec, snad osmnáctiletý, s tou nejjemnější a nejbledší kůží, jakou Merk kdy viděl, a s dlouhými, jemnými, blond vlasy do pasu. Byl štíhlejší než ostatní, měl málo svalů a vypadal, jako by nikdy nebojoval v bitvě. A přesto měl pyšný pohled a Merk byl překvapen, když viděl, jak na něj hledí s těma stejně nelítostnými očima, žlutými očima, jako Hlídač. Chlapec vypadal až téměř slabý na to, aby zde byl, příliš citlivý – a přesto Merka něco v jeho pohledu znervóznělo.

“Nepodceň Kyla,” řekl Vicor a podíval se na Kyla, který se k jeho oknu otočil zády. “Je z nás nejsilnější a je to jediný skutečný Hlídač, který tu je. Poslali ho sem, aby nás chránil.”

Merk tomu nemohl uvěřit.

Merk došel na svou pozici a sedl si vedle vysokého okna a pohlédl ven. Byla tam kamenná římsa, na které se dalo sedět, a jak se naklonil dopředu a podíval se z okna, byl odměněn táhlým pohledem do krajiny pod sebou. Viděl pustý poloostrov Ur, vrcholky stromů vzdáleného lesa a za nimi oceán a nebe.

Cítil, jako by odtud viděl celý Escalon.

“To je všechno?” zeptal se překvapeně Merk. “Já tu budu jen sedět a dívat se?”

Vicor se zašklebil.

“Tvé povinnosti ještě nezačaly.”

Merk se zamračil, byl zklamán.

“Neušel jsem celou tu dálku, abych seděl ve věži,” řekl Merk před pohledy ostatních. “Jak mohu odtud něco uchránit? Nemohu hlídat na zemi?”

Vicor se uculil.

“Odtud toho vidíš mnohem více, než zespodu,” odpověděl.

“A když něco uvidím?” zeptal se Merk.

“Zazvoň na zvonek,” řekl.

Pokýval a Merk uviděl zvonek, postavený vedle okna.

“Za staletí bylo na naši věž pořádáno mnoho útoků,” pokračoval Vicor. “Všechny selhaly – díky nám. My jsme Hlídači, poslední obranná linie. Celý Escalon nás potřebuje – a existuje mnoho způsobů, jak ochránit věž.”

Merk sledoval, jak odchází, a uvelebil se na své pozici a v tichosti přemýšlel: do čeho se to jenom pustil?

KAPITOLA ŠESTÁ

Duncan vedl své muže, zatímco cválali pod nebem osvětleným měsícem, přes zasněžené planiny Escalonu, hodina míjela hodinu, jak mířili někde na horizontu k Androsu. Noční jízda vyvolala vzpomínky na minulé bitvy, na jeho čas v Androsu, na službu starému králi; ocitl se ztracen v myšlenkách, vzpomínky se mísily s přítomností a představami o budoucnosti až už nevěděl, co je skutečné. Jako vždy se jeho myšlenky dostaly k jeho dceři.

Kyro. Kdepak jsi? přemýšlel.

Duncan se modlil, aby byla v bezpečí, aby dělala pokroky v tréninku a aby byli brzy znovu spolu a navždy. Byla by schopná znovu Thea povolat? přemýšlel. Jestli ne, nebyl si jistý, zda budou schopni vyhrát válku, kterou začala.

Nepřetržitý hluk koní a zbroje zaplnil noc a Duncan ani necítil chlad, jeho srdce bylo zahřáté z vítězství, z toho spádu, z rostoucí armády za ním a z očekávání. Konečně po tolika letech cítil, že se štěstěna obrací jeho směrem. Věděl, že Andros bude těžce střežen čekající profesionální armádou a že druhá strana bude ve velké přesile, že hlavní město bude opevněné a že nemají tolik sil, aby zinscenovali obležení. Věděl, že ho čeká bitva jeho života, která určí osud Escalonu. Taková byla tíha cti.

Duncan také věděl, že on i jeho muži mají na své straně cíl, touhu a záměr – a ze všeho nejvíce rychlost a sílu momentu

překvapení. Pandesiané by nikdy nečekali útok na hlavní město, ne lidmi, které si podmanili a určitě ne v noci.

Konečně, jak se začaly objevovat první známky svítání, nebe mělo stále namodralý nádech, Duncan uviděl v dálce, jak se začínají objevovat známé kontury hlavního města. Byl to pohled, který nečekal, že znovu ve svém životě uvidí – a kvůli kterému se mu rozbušilo srdce. Vzpomínky se k němu vrátily, všechna ta léta, kdy tam žil a loajálně sloužil králi a zemi. Vzpomněl si na Escalon na vrcholu své slávy, pyšný, svobodný národ, který se zdál být neporazitelný.

Ale vidět ho mu také přineslo hořké vzpomínky: zradu slabého krále vůči svým lidem, vzdání se města a Escalonu. Vzpomněl si, jak se on i všichni velcí bojovníci rozprchlí a byli přinuceni zostuzeně odejít, všichni vyhnáni do exilu svých vlastních tvrzí po celém Escalonu. Vidět ty majestátní obrysy města mu také připomnělo touhu a nostalgii a strach a naději, vše v jeden okamžik. To byly obrysy, které dávaly tvar jeho životu, obrys nejskvostnějšího města Escalonu, kterému po staletí vládli králové, které se táhlo tak daleko, že bylo těžké spatřit, kde vůbec končí. Duncan se zhluboka nadechl, když uviděl známou ochrannou zídku, kupole a věžičky, všechny byly hluboce zakořeněné v jeho duši. V určitém smyslu to bylo jako vracet se domů – kromě toho, že Duncan nebyl poraženým, loajálním vůdcem, jakým byl kdysi. Nyní byl silnější, nechtěl se zpovídat nikomu a měl v závěsu armádu.

Za úsvitu bylo město stále osvětlené pochodněmi, pozůstatek

noční hlídky, který ze sebe v ranní mlze setřásal dlouhou noc a jak se Duncan blížil, naskytl se mu další pohled, který mu zahýbal srdcem: modré a žluté vlajky Pandesie, pyšně vlající nad cimbuřím Androsu. Udělalo se mu z toho zle – a dodalo mu to novou vlnu odhodlání.

Duncan si okamžitě prohlédl brány a srdce mu zaplesalo, když viděl, že je hlídaná pouze nezbytně malou posádkou. Oddychl si. Kdyby Pandesiané věděli, že přicházejí, střežilo by tisíc vojáků – a Duncan se svými muži by neměli šanci. Ale to mu naznačilo, že nic neví. Tisícovka pandesiánských vojáků, která je zde nasazená, musí ještě spát. Duncan a jeho muži naštěstí postupovali dostatečně rychle, aby měli šanci.

Tento moment překvapení, jak Duncan věděl, pro ně bude jedinou jejich výhodou, jedinou věcí, která jim dá šanci ovládnout toto ohromné hlavní město s několika úrovněmi cimbuří, postavené tak, aby čelilo armádě. To – a Duncanova znalost o vnitřku jeho opevnění a slabých místech. Věděl, že bitvy byly v minulosti vyhrány i s menším vybavením. Duncan si prohlížel vstup do města a věděl, kde musí zaútočit jako první, jestli mají mít šanci na vítězství.

“Kdo má kontrolu nad vstupní branou má kontrolu nad hlavním městem!” Křičel Duncan na Kavose a jeho další vůdce. “Nesmí je zavřít – nesmíme jim dovolit je za žádnou cenu zavřít. Jestli to udělají, budeme navždy odříznuti. Vezmu si s sebou malou jednotku a zamíříme největší rychlostí k branám. Ty,” řekl a ukázal na Kavose, Bramthose a Seaviga, “veďte zbytek

mužů k posádkám a chraňte nás ze strany před vojáky, kteří se objeví.”

Kavos zakroutil hlavou.

“Vyrazit k branám s malou posádkou je lehkovážné,” zakřičel. “Budete obklíčeni a jestli budu bojovat s posádkami, nebudu vám moci krýt záda. To je sebevražda.”

Duncan se usmál.

“A proto jsem si tento úkol zvolil sám pro sebe.”

Duncan pobídl koně a vyjel před ostatní, mířil na bránu, zatímco Anvin, Arthfael a tucet jeho nejbližších vůdců, mužů, kteří znali Andros stejně dobře jako on, mužů, kteří po jeho boku bojovali celý život, vyjeli, aby ho následovali a on věděl, že to udělají. Plnou rychlostí se stočili k branám města, zatímco Duncan za sebou koutkem oka viděl, jak se Kavos, Bramthos, Seavig a většina jejich armády odklonila k pandesianským posádkám.

Duncanovi poskočilo srdce, věděl, že se musí dostat k branám, než bude příliš pozdě, sklonil hlavu a pobídl koně k rychlejšímu běhu. Cválali prostředkem cesty přes Králův most, kopyta klapala po dřevě, a Duncan cítil to vzrušení z blížící se bitvy. Jak začalo svítat, Duncan viděl zmatené tváře prvního Pandesiana, který si jich všiml, mladého vojáka, který stál ospale na strážní na mostě, mrkal, rozhlížel se a jeho obličej zachvátila hrůza. Duncan se přiblížil, dojel k němu a sekl svým mečem a jedním rychlým pohybem ho ťal ještě, než mohl pozvednout svůj štít.

Bitva byla započata.

Anvin, Arthfael a ostatní vrhli oštěpy a zasáhli půl tuctu pandesianských vojáků, kteří se otočili jejich směrem. Všichni pokračovali v jízdě, žádný z nich nezastavil, všichni věděli, že jim jde o život. Hnali se přes most a zaútočili na doširoka otevřené brány Androse.

Stále ještě alespoň sto yardů daleko se Duncan podíval vzhůru na legendární bránu Androse, sto stop vysokou, vyřezanou ze zlata deset stop tlustého a věděl, že jestli bude zavřena, město je neproniknutelné. Bylo by potřeba profesionálního vybavení k obklíčení, které neměli a mnoho měsíců a mnoho mužů, kteří by bušili do brány – které ale také neměl. Bránu nikdy nikdo neprorazil, i za staletí nájezdů. Jestli se k nim nedostane včas, vše bude ztraceno.

Duncan si prohlédl necelých tucet pandesianských vojáků, kteří ji hlídali, světlo u hlídačů na stráž, muži byli za rozbřesku ospalí a nikdo neočekával útok, a pobídl svého koně k rychlejšímu běhu, věděl, že má pouze omezený čas. Musí se k nim dostat ještě předtím, než si ho všimnou; potřebuje nic než ještě jednu minutu navíc, aby se ujistil, že přežije.

Najednou ale zazněla mocná trubka a Duncanovi poskočilo srdce, když se podíval nahoru a viděl na vrcholku cimbuří pandesianského hlídače, který hleděl dolů a znovu a znovu varovně troubil na trubku. Zvuk se ozýval mezi zdmi města a Duncanovo srdce zbolelo, protože věděl, že všechny výhody, které měli, byly ztraceny. Svého nepřítele podcenil.

Pandesianští vojáci u brány se dali do činění. Přispěchali a

rameny se opřeli o brány, šest mužů na každé straně, tlačili vši svou silou, aby je zavřeli. A zároveň čtyři další vojáci točili na každé straně masivní klikou, zatímco čtyři další tahali za řetězy, dva na každé straně. S ohromným zaskřípáním se mříže začaly zavírat. Duncan to zoufale sledoval s pocitem, jako by nad jeho srdcem zavírali rakev.

“RYCHLEJI!” pobídl svého koně.

Všichni nabrali rychlost a řítili se jako šílení. Jak se blížili, několik jeho mužů vrhlo oštěpem na muže u brány v zoufalé snaze – ale byli stále příliš daleko a oštěpy k nim ani nedoletěly.

Duncan pobízel svého koně jako nikdy předtím, riskantně předhonal ostatní a jak se blížil zavírající se bráně, najednou ucítil, jak kolem něj něco probzučelo. Uvědomil si, že to je oštěp a podíval se vzhůru a viděl na cimbuří vojáky, kteří házeli dolů oštěpy. Duncan uslyšel výkřik a podíval se na své muže a viděl, že jeden statečný voják, vedle kterého léta bojoval, byl nabodnut a sletěl ze svého koně, byl mrtev.

Duncan ještě více a bezhlavěji přidal, jak zamířil na zavírající se bránu. Byl asi dvacet yardů daleko a bránu dělilo od zavření jen několik stop. Ať se má stát cokoli, i kdyby to znamenalo jeho smrt, nemohl to dopustit.

V posledním sebevražedném běhu Duncan seskočil ze svého koně a zamířil na otevřenou štěrbinu, zatímco se brána zavírala. Napráhl se se svým mečem a trčil jej kupředu a podařilo se mu vzpřícit bránu ještě předtím, než se zavřela. Jeho meč se ohnul – ale nezlomil se. Duncan věděl, že ten kus oceli byla jediná věc,

kteřá bráně zabráníla, aby se nadobro uzavřela, jediná věc, která zanechávala hlavní město přístupné, jediná věc, která bráníla, aby byl celý Escalon ztracen.

Když si šokovaní pandesianští vojáci uvědomili, že se brána nezavírá, překvapeně pohlédli na Duncanův meč. Všichni k němu vyběhli a Duncan věděl, že i za cenu svého života to nesmí dopustit.

Stále bez dechu, kvůli svému pádu z koně, s bolestivými žebry, se Duncan pokusil odrolovat se z cesty vojákovi, který se na něj chystal vrhnout, ale nebyl dostatečně rychlý. Viděl za sebou pozvednutý meč a připravil se na smrtelnou ránu – když najednou voják vykřikl a Duncan se zmateně otočil a slyšel zařehťání a viděl svého válečného koně, jak se zaklonil a kopl nepřítele do hrudi, těsně předtím, než zasáhl Duncana. Voják odletěl, žebra mu zapraskala a přistál v bezvědomí na zádech. Duncan se vděčně podíval vzhůru na svého koně a uvědomil si, že mu znovu zachránil život.

V čase, který Duncan měl, se překulil na nohy, tasil svůj záložní meč a připravil se, zatímco se na něj vrhla skupina vojáků. První voják po něm sekl mečem a Duncan ho nad hlavou vyblokoval, zatočil se a sekl ho vzadu do ramene, až upadl na zem. Duncan přistoupil a bodl dalšího vojáka do střev ještě předtím, než se k němu dostal, potom přiskočil k jeho padajícímu tělu a oběma nohama kopl dalšího do hrudi, až padl na záda. Pokrčil se, zatímco se nad ním napřáhl další voják, potom se otočil dokola a sekl ho do zad.

Duncanova pozornost byla zabrána na jeho útočníky, jak se točil, vycítil za sebou pohyb a uviděl, jak Pandesian chytil meč, zaseknutý mezi bránou a trhnul s ním za rukojeť. Když si Duncan uvědomil, že už nemá čas, otočil se, zamířil a hodil svým mečem. Ten se ve vzduchu přetočil a zabodl se muži do krku, těsně předtím, než vytáhl jeho dlouhý meč. Zachránil tak bránu – ale zanechalo ho to bezbranným.

Duncan zamířil na bránu, doufal, že se mu štěrbina podaří zvětšit – ale zezadu ho napadl voják a padl s ním k zemi. Duncan věděl, že je s nechráněnými zády v nebezpečí. Nemohl toho moc udělat, protože Pandesian, který byl za ním, pozvedl vysoko své kopí, aby mu probodl záda.

Zazněl výkřik a Duncan koutkem oka uviděl, jak přispěchal Anvin, zatočil svým trnovým kyjem a sekl vojáka přes zápěstí, až mu z rukou vyrazil oštěp předtím, než mohl probodnout Duncana. Anvin potom seskočil z koně a muže srazil k zemi – a tentokrát dorazili Arthfael a ostatní muži a zaútočili na skupinu vojáků, která se chystala na Duncana.

Vysvobozený Duncan se rozhlédl a uviděl mrtvé vojáky, kteří hlídali bránu, brána byla jen nepatrně otevřena kvůli jeho meči a on koutkem oka viděl stovky pandesiánských vojáků, jak se za rozbřesku vynořují z kasáren a spěchají bojovat s Kavosem, Bramthosem, Seavigem a jejich muži. Věděl, že mají málo času. Dokonce i s Kavosovými muži, kteří je zaměstnají, jich dost proklouzne a dostane se k bráně a jestli se Duncanovi brzy nepodaří získat bránu pod kontrolu, bude po jeho mužích.

Duncan se sehnul, protože na něj ležel další oštěp z cimbuří. Přispěchal, uchopil luk a šíp od padlého vojáka, zaklonil se a zamířil a vystřelil na Pandesiana vysoko nahoře, který se nakláněl a díval se s oštěpem dolů. Chlapec vykřikl a padl, zasažen šípem, bylo jasné, že to nečekal. Padal dolů k zemi a přistál s ránou vedle Duncana, Duncan ukročil stranou, aby ho jeho tělo nezabilo. Duncan pocítil zvláštní uspokojení, když viděl, že tento chlapec byl trubadúr.

“BRÁNA!” zakřičel Duncan na své muže, když skončili s bitvou s ostatními vojáky.

Jeho muži přispěchali, seskočili z koní, přiběhli k němu a pomohli mu zatlačit a otevřít masivní bránu. Tlačili vši svou silou – a přesto se sotva pohnula. Přidali se k nim další jeho muži a jak všichni společně tlačili, začala se pomalu pohybovat. Kousíček po kousíčku se otevírala a brzy tam bylo dostatek místa, aby dal Duncan do mezery nohu.

Duncan vmáčkl rameno do mezery a zatlačil vši svou silou až bručel a jeho paže se mu třásly. Z tváře mu tekl pot, i přes ranní chlad, jak se rozhlédl, uviděl záplavu vojáků, kteří se valili z kasáren. Většina z nich se utkala s Kavosem, Bramthosem a jejich muži, ale dost z nich po stranách proklouzlo a mířili na ně. Rozbřeskem zazněl náhlý jekot a Duncan vedle sebe uviděl jednoho ze svých mužů, dobrého vůdce, věrného muže, který padl k zemi. Viděl v jeho zádech oštěp a podíval se vzhůru, kde byli pandesiané na dostřel.

Další pandesiané pozvedli svá kopí, aby je na ně hodili a

Duncan se připravil, uvědomil si, že tentokrát se skrze bránu nedostane – až najednou, k jeho překvapení, vojáci zavrávali a padli tváří na zem. Pohlédl vzhůru a viděl šípy a meče v jejich zádech a pocítil nával vděku, když viděl Bramthose a Seaviga, kteří vedou stovku mužů, kteří se oddělili od Kavose, který bojoval s posádkou, a pak se otočili, aby mu znovu pomohli.

Duncan se snažil dvakrát tolik, vši svou silou tlačil a Anvin a Arthfael se vtěsnali vedle něj, věděl, že mezera musí být dostatečně velká, aby jeho muži prošli dovnitř. Konečně, ještě více jeho mužů zatlačilo, zabořilo chodidla do zasněžené země a začali kráčet. Duncan šel krok po kroku až se brána konečně s vrzáním napůl otevřela.

Za ním zazněl vítězný pokřik a Duncan se otočil a viděl Bramthose a Seavig, kteří vedou stovku mužů na koňských hřbetech dovnitř, všichni se hnali k otevřené bráně. Duncan vytáhl svůj meč, pozvedl ho vysoko a zaútočil, vedl své muže otevřenou branou a jednou nohou bezhlavě vstoupil do hlavního města.

Oštěpy a šípy na ně stále pršely a Duncan okamžitě věděl, že musí získat kontrolu nad cimbuřím, které bylo také vybaveno katapulty, které jeho mužům dole mohly způsobit nekonečnou škodu. Podíval se vzhůru na cimbuří, přemýšlel nad nejlepším způsobem, jak se dostat nahoru, když najednou zaslechl další výkřik a podíval se před sebe a viděl velkou jednotku pandesianských vojáků, kteří se hnali městem a směřovali k nim.

Duncan se jim směle postavil.

“MUŽI ESCALONU, KDO OBÝVÁ NAŠE VZÁCNÉ HLAVNÍ MĚSTO!?” křičel.

Jeho muži zakřičeli a vyrazili za ním, zatímco Duncan naskočil na svého koně a vedl je vstříc vojákům.

Jak se voják střetl s vojákem a kůň s koněm, zaznělo ohromné zacinkání zbraní, a Duncan a stovka jeho mužů, zaútočila na stovku pandesianských vojáků. Duncan cítil, že jsou pandesiané za rozbřesku překvapeni, ucítili krev, když uviděli Duncana a pár jeho mužů – ale nečekali za Duncanem takové ohromné posily. Viděl, jak se jejich oči rozšířily, když spatřili Bramthose, Seaviga a všechny jejich muže, kteří se valili městskou bránou.

Duncan pozvedl svůj meč a vyblokoval úder meče, bodnul vojáka do střev, zatočil se a udeřil dalšího do hlavy svým štítem, potom uchopil oštěp z jeho popruhu a na dalšího jím vrhl. Beze strachu si davem razil cestu, kosil muže nalevo a napravo a všude kolem sebe, Anvin, Arthfael, Bramthos, Seavig a jejich muži dělali totéž. Byl to dobrý pocit, být zpět v hlavním městě, v těchto ulicích, které kdysi tak dobře znal – a byl to ještě lepší pocit, zbavovat ho Pandesianů.

Brzy se u jejich nohou nahromadily tucty Pandesianů, všichni nebyli schopni zastavit příliv Duncana a jeho mužů, jako by to byla vlna, která burácela hlavním městem za úsvitu. Duncan se svými muži měli mnohé co ztratit, došli tak daleko, a tito muži, kteří stáli v ulicích na stráž, byli daleko od domova, bez morálky byl jejich cíl oslabený, jejich vůdci byli daleko a nepřipravení. Nakonec se nikdy nestřetli v pravé bitvě se skutečnými bojovníky

Escalonu. Jak se změnila míra přesily, tak se pandesianští vojáci, kteří ještě zbyli, otočili a uprchli, vzdali se – a Duncan a jeho muži jeli rychleji a pronásledovali je a skolili je svými šípy a oštěpy až do posledního.

Když byla cesta do hlavního města pročištěná, šípy a oštěpy na ně stále pršely, Duncan se otočil a znovu se zaměřil na cimbuří a další z jeho mužů padl z koně, v rameni měl zabodnutý šíp. Potřebovali získat cimbuří, vyšší úroveň nad zemí, nejen aby zastavili šípy, ale aby pomohli Kavosovi; nakonec tam za zdmi Kavos stále nebyl v převaze a bude na cimbuří s katapulty potřebovat Duncanovu pomoc, pokud mají mít šanci přežít.

“NAHORU!” zakřičel Duncan.

Duncanovi muži pokřikli a následovali ho, poté co na ně ukázal, odřízli se od skupiny, polovina následovala jeho a druhá polovina následovala Bramthose a Seaviga až na vzdálený konec nádvoří, aby vystoupali z druhé strany. Duncan mířil na kamenné schody, které lemovaly postranní zdi a které vedly na cimbuří. Stál tam na stráží tucet vojáků a ti se podívali vzhůru na blížící se útočníky s doširoka otevřenými očima. Duncan se na ně vyřítíl a on i jeho muži vrhli oštěpy a všechny je zabili ještě předtím, než stihli pozvednout štíty. Nebylo času nazbyt.

Dostali se ke schodům a Duncan seskočil a vedl útok v zástupu, vzhůru po schodech. Podíval se překvapeně vzhůru, když viděl, že pandesiánští vojáci běží dolů, aby se s ním setkali, měli vysoko pozvednuté oštěpy a byli připraveni je vrhnout; viděl, že jsou ve výhodě, protože běží dolů a nechtěl ztrácet

čas střetnutím na blízko, protože na něj pršely oštěpy, rychle přemýšlel.

“ŠÍPY!” zavelel Duncan mužům za sebou.

Duncan se sehnul, zalehl k zemi a za okamžik ucítil, jak mu nad hlavou prosvištěly šípy, protože jeho muži následovali jeho pokynů, vykročili kupředu a začali střílet. Duncan se podíval spokojeně vzhůru, jak skupina vojáků, kteří se hnali dolů úzkým kamenným schodištěm, zavrávali a spadli stranou ze schodiště, při pádu vykřikli a přistáli na kamenném nádvoří hluboko pod nimi.

Duncan pokračoval v běhu po schodech vzhůru, utkal se s vojákem, protože jich několik dalších zaútočilo, a jednoho skopl přes okraj. Potom se zatočil a udeřil dalšího svým oštěpem, ten také odletěl, a potom bodl vzhůru svým mečem a probodl dalšího do brady.

Ale pak se Duncan ocitl zranitelný na úzkém schodišti a Pandesian na něj zezadu skočil a táhl ho ke kraji. Duncan se držel jako o život, prsty se chytal kamene, nebyl schopen se udržet a už už padal – když najednou muž nad ním zhadrovatěl a přepadl mu přes rameno, přes okraj, a byl mrtev. Duncan v jeho zádech zahlédl meč a otočil se, kde uviděl Arthfaela, který mu pomohl zpět na nohy.

Duncan pokračoval v útoku, byl vděčný, že má své muže zpět a stoupal poschodí po poschodí, vyhýbal se oštěpům a šípům, blokoval je svým štítem, až konečně vystoupal na cimbuří. Na vrcholku byla široká kamenná plošina, snad deset yardů široká,

kteřá se rozprostírala nad bránou, a byla plná pandesianských vojáků, byli hlava na hlavě, a všichni byli vyzbrojení šípy, kopím, oštěpy, všichni byli zabraní do vrhání zbraní dolů na Kavosovy muže. Jak Duncan se svými muži vystoupal, přestali útočit na Kavose a místo toho se otočili, aby se s ním utkali. V ten okamžik Seavig a druhá skupina mužů vystoupali po schodech na vzdálené straně nádvoří a zaútočili na vojáky na druhé straně. Ti byli mezi nimi zmáčknuti a neměli kam se hnout.

Prostoru pro boj bylo málo, bojovali na blízko, protože muži ve všech směrech bojovali o každý vzácný kousíček místa. Duncan pozvedl svůj štít a meč, všude znělo cinkání, boj byl krvavý, zblízka, a on sekal jednoho muže za druhým. Duncan se sehnul a vyhnul se úderu, poklesl svým ramenem a přehodil jednoho muže přes okraj, ti křičeli a padali vstříc smrti, věděl, že někdy jsou nejlepší zbraní vlastní ruce.

Vykřikl bolestí, protože dostal zásah do břicha, ale rychle se otočil a sekl po něm. Jak se voják přiblížil s cílem smrtelného úderu, Duncan, který neměl prostor pro manévrování, udeřil vojáka hlavou, kterému z toho upadl meč. Potom ho nabral kolenem, chytil ho a převrhl přes okraj.

Duncan bojoval a bojoval, každý krok byl těžce vydřený, zatímco slunce stoupalo výše a pot ho štípal v očích. Jeho muži ze všech stran bručeli a vykřikovali bolestí a Duncanova ramena už začínala být ze zabíjení unavená.

Jak zalapal po dechu, pokrytý krví svých nepřátel, Duncan udělal poslední krok kupředu a pozvedl svůj meč – a byl

šokovaný, když uviděl Bramthose a Seaviga a jejich muže, kteří mu stáli čelem. Otočil se a prohlédl si všechna mrtvá těla a pak si v úžasu uvědomil, že se jim to podařilo – zmocnili se cimbuří.

Zazněl vítězný pokřik, jak se se všemi svými muži potkali uprostřed.

Ale i přesto Duncan věděl, že situace je stále naléhavá.

“ŠÍPY!” vykřikl.

Okamžitě se podíval dolů na Kavosovy muže a uviděl, že se pod nimi odehrává ohromná bitva, na nádvoří byly tisíce dalších pandesianských vojáků, kteří vyběhli z kasáren a utkali se s nimi. Kavos byl ze všech stran téměř obklíčen.

Duncanovi muži pozvedli luky od padlých, zamířili přes zdi a mrštili je dolů na Pandesiany, Duncan se k nim přidal. Pandesiané neočekávali, že na ně bude v hlavním městě někdo střílet a po tuctech padli, padali k zemi a Kavos se svými muži byli uchráněni od smrtelných ran. Pandesiané začali padat všude kolem Kavose a brzy následovala velká panika, když si uvědomili, že má Duncan pod kontrolou vršek. Zmáčknutí mezi Duncanem a Kavosem, neměli kam uprchnout.

Duncan nemohl dovolit, aby měli čas se seskupit.

“OŠTĚPY!” zavelel.

Duncan si sám jeden vzal a vrhl jím, potom dalším a dalším, a zaútočil ohromnou zásobou zbraní, která byla zanechána zde nahoře na cimbuří, připravená, aby odradila útočníky na Andros.

Jak začali Pandesiané váhat, Duncan věděl, že musí udělat něco jednoznačného, aby s nimi skoncoval.

“KATAPULTY!” vykřikl.

Jeho muži spěchali ke katapultům, které byly zanechány zde na vršku a zatáhly za ohromné provazy, točili klikami, dokud je nedostali do pozic. Dovnitř umístili balvany a čekali na jeho příkaz. Duncan kráčel tam a zpět podél linie a upravoval pozice tak, aby balvany minuly Kavosovy muže a našly správný cíl.

“VYSTŘELIT!” zakřičel.

Do vzduchu vyletěl tucet balvanů a Duncan s uspokojením sledoval, jak padají a ničí kamenné kasárny, zabíjí tucty Pandesiánů v momentě, kdy vybíhají ven jako mravenci, aby bojovali s Kavosovými muži. Hluk se ozýval po celém nádvoří a ohromil Pandesiany a jejich panika ještě zesílila. Jak se zvedala oblaka prachu a sutí, točili se dokola, nebyli si jistí, jakým směrem mají bojovat.

Kavos, bojovník veterán, využil jejich zaváhání. Shromáždil své muže a zaútočili s novou silou, a zatímco Pandesiané váhali, prosekávali si cestu jejich řadami.

Těla padala doleva a doprava a v pandesiánském táboře vládl chaos, a brzy se otočili a utíkali všemi směry. Kavos se za každíčkým hnal. Byly to jatka.

Když slunce plně vysvitlo, všichni Pandesiané leželi bez života na zemi.

Jak vše utichlo, Duncan se ohromeně rozhlédl, byl plný probouzejícího se pocitu vítězství, protože si uvědomil, že se jim to podařilo. Převzali vládu nad hlavním městem.

Jak jeho muži všude kolem něj pokřikovali, brali ho za

ramena, provolávali slávu a objímali se, Duncan si z očí setřel pot, stále zhluboka dýchal, a začalo mu to docházet: Andros byl osvobozen.

Hlavní město patřilo jim.

KAPITOLA SEDMÁ

Alec zaklonil hlavu a pohlédl vzhůru, byl oslněn, jak procházel tyčícími se oblouky bran Uru, postrkován masami lidí po obou stranách. Jak jimi procházel, s Marcem vedle sebe, jejich obličeje byly stále špinavé od jejich nekonečné cesty Trnovou planinou a on se podíval vzhůru na tyčící se mramorový oblouk, který se zdál být sto stop vysoko. Podíval se na prastaré žulové zdi chrámu, které měl po obou stranách a udivilo ho, že prochází výřezem v chrámu, který zároveň slouží jako vstup do města. Alec uviděl mnoho věřících, kteří před zdmi klečeli, vzláštní směs se vším tím ruchem a shonem zdejšího obchodování, a přinutilo ho to uvažovat. Jednou se modlil k bohům Escalonu – ale dnes se už nemodlil k nikomu. Který žijící bůh mohl jen nechat jeho rodinu zemřít? Jediný bůh, kterému nyní mohl sloužit, byl bůh pomsty – a to byl bůh, kterému byl odhodlaný sloužit celým svým srdcem.

Alec byl ohromený děním všude kolem něj, hned viděl, že toto město je jiné, než kdy kde byl, tak odlišné od malé vesnice, kde jednou vyrostl. Poprvé od smrti své rodiny cítil, že se vrací zpět k životu. Toto místo bylo tak děsivé, tak oživlé, bylo těžké sem vstoupit a nebýt rozptýlen. Ucítil, že má povinnost, když si uvědomil, že mezi těmito branami byli ostatní stejní jako on, stejně myslící přátelé, jako byl Marco, zaměření na odplatu Pandesii. Hleděl na to všechno s úžasem, všichni lidé měli jiný

způsob odívání a chování a byli jiné rasy, všichni spěchali ve všech směrech. Bylo to skutečné kosmopolitní město.

“Zůstaň nenápadný,” zasyčel na něj Marco, jak procházeli kolem východní brány a přidávali se k davu.

Marco do něj dloubl.

“Tam.” Marco kývl směrem ke skupině pandesianských vojáků. “Kontrolují obličeje. Jsem si jistý, že hledají ten tvůj.”

Alec reflexivně stiskl ruku na dýce a Marco se natáhl a pevně ho uchopil za zápěstí.

“Tady ne, příteli,” varoval ho Marco. “Toto není vesnice, ale válečné město. Zabij dva Pandesiany u brány a přiběhne celá armáda.”

Marco se na něj intenzivně díval.

“Zabil bys raději dva?” tlačil na něj. “Nebo dva tisíce?”

Když si Alec uvědomil moudrost ve slovech jeho přítele, uvolnil stisk na dýce, dal dohromady všechnu svou vůli, aby potlačil touhu po odplatě.

“Budeš mít ještě mnoho příležitostí, příteli,” řekl Marco, zatímco pokračovali davem se sklopenou hlavou. “Mám zde své přátele a odpor je silný.”

Vynořili se v davu, který procházel bránou a Alec sklopil oči, aby je Pandesiané neviděli.

“Hej ty!” vyštěkl Pandesian. Alecovi se rozbušilo srdce, zatímco měl hlavu sklopenou.

Spěchali jeho směrem a jeho sevření na dýce zesílilo, připravoval se. Ale místo něho zastavili chlapce vedle, hrubě ho

chytili za rameno a kontrolovali jeho obličej. Alec se zhluboka nadechl a ulevilo se mu, že nešli po něm a rychle prošel bez povšimnutí branou.

Konečně vstoupili na náměstí a Alec si stáhl kapucu a pohlédl doprostřed města, byl užaslý nad tím, co před sebou viděl. Před sebou uviděl rozprostřenou veškerou architektonickou nádheru shonu Uru. Město se zdálo být oživlé, pulsující, zářilo slunce a zdálo se, jako by se skutečně třpytilo. Nejprve nemohl Alec pochopit, proč, a potom si to uvědomil: voda. Všude byla voda, město bylo propletené kanály, modrá voda se třpytila v ranním slunci a vytvářela ve městě atmosféru, jako by bylo součástí moře. Kanály byly přeplněné všemi druhy plavidel – veslovými čluny, kánoi, plachetnicemi – dokonce lesklými černými válečnými loděmi, které nesly žluté a modré vlajky Pandesie. Kanály byly ohraničeny kočičími hlavami, prastarým kamenem, který byl užíváním hladký, po kterém přešly tisíce lidí v každém možném oděvu. Alec spatřil rytíře, vojáky, civilisty, obchodníky, rolníky, žebráky, žongléře, kupce, farmáře a mnoho dalších lidí, všichni se mísili. Mnozí měli na sobě barvy, jaké Marco nikdy nespatriil, zjevně to byli návštěvníci ze zámoří, návštěvníci z celého světa, kteří navštívili Ur, mezinárodní přístav Escalonu. A vskutku, jasné cizí barvy a znaky byly na různých lodích, které se na sebe mačkaly v kanále, jako by se celý svět setkal na jednom místě.

“Útesy, které obklopují Escalon, jsou tak vysoké a kvůli nim je naše země nedobytná,” vysvětloval Marco za chůze. “Ur

má jedinou pláž, jediný přístav pro velké lodě, které chtějí na pláž. Escalon má další přístavy, ale žádný z nich není tak dobře přístupný. Takže když nás chtějí navštívit, všichni musí přijít sem,” dodal s mávnutím ruky a díval se přitom na všechny ty lidi a lodě.

“Je to dobrá a zároveň špatná věc,” pokračoval. “Přináší nám to obživu a obchod ze všech rohů království.”

“A ta špatná?” zeptal se Alec, zatímco se prodírali davem a Marco se zastavil, aby koupil kus masa.

“Ur je vystaven útoku z moře,” odpověděl. “Je to přirozené místo k útoku.”

Alec v úžasu sledoval obrys města, všimal si všech věžiček, nekonečné řady vysokých budov. Nikdy nic takového neviděl.

“A ty věže?” zeptal se a podíval se na řadu vysokých čtvercových věží, zdobenými cimbuřím, které se tyčily nad městem a hleděly do moře.

“Ty byly postaveny ke střežení moře,” odpověděl Marco. “Proti nájezdům. I když poté, co se slabý Král vzdal, nám to bylo k ničemu.”

Alec přemýšlel.

“A kdyby se nevzdal?” zeptal se Alec. “Dokázal by Ur odrazit útok od moře?”

Alec pokrčil rameny.

“Nejsem žádný vůdce,” řekl. “Ale vím, že máme své možnosti. Určitě bychom se mohli bránit pirátům a nájezdníkům. Ale flotila je něco jiného. Ale ve své tisícileté historii nebyl Ur

nikdy přemožen – a to o něčem hovoří.”

Ve vzduchu zazněly vzdálené zvony, zatímco pokračovali v chůzi, mísily se s pokřikem racků nad hlavou, kteří kroužili a skřehotali. Jak se tlačili davem, Alec cítil, jak mu kručí v břiše, když ve vzduchu ucítil různé vůně jídlů. Uviděl exotické věci a delikatesy, které předtím nikdy nespatriil a podívoval se nad tímto životem v kosmopolitním městě. Všechno zde bylo rychlejší, všichni tolik spěchali, lidé byli uspěchaní, až si téměř ani nestačil všeho všimnout, než kolem něj prošli. Přinutilo ho to uvědomit si, z jak malého města pochází.

Alec se díval na prodejce, který prodával největší červené ovoce, jaké kdy spatřil a sáhl do kapsy, že si jedno koupí – když na svém rameni pocítil tvrdé žďuchnutí ze strany.

Otočil se a spatřil velkého muže, staršího, který se nad ním nakláněl, měl rozcuchaný plnovous a mračil se na něj. Měl cizí tvář, kterou Alec nemohl rozpoznat a nadával jazykem, kterému Alec nerozuměl. Ten muž do něj potom strčil a Alec překvapeně vyletěl nazad na stánek a upadl na zem.

“To není nutné,” řekl Marco, který vykročil dopředu a dal před sebe ruku, aby toho muže zastavil.

Ale Alec, který byl normálně pasivní, pocítil novou vlnu rozhořčení. Byl to neznámý pocit, jako by v něm kypěl vztek od momentu, kdy jeho rodina zemřela, vztek, který potřeboval ven. Nemohl se ovládat. Vyskočil na nohy a zaútočil a vši svou silou udeřil muže do obličeje, až padl nazad a upadl na další stánek.

Alec tam stál, byl užaslý, že skolil mnohem většího muže,

zatímco Marco stál vedle něj s doširoka otevřenýma očima.

Na náměstí vypuklo pozdvižení, zatímco začínali přibíhat buranovi přátelé, zatímco ze strany náměstí přibíhala skupina pandesianských vojáků. Marco vypadal vyděšeně a Alec věděl, že jsou v riskantní situaci.

“Tudy!” naléhal Marco a uchopil Aleca a hrubě s ním trhl.

Jak se hrubián postavil na nohy a Pandesiané se přiblížili, Alec a Marco běželi ulicemi, Alec následoval svého přítele, zatímco ten navigoval tímto městem, které tak dobře znal, běžel zkratkami, zatačel mezi stánky a ostře zabočoval do uliček. Alec jen stěží stíhal sledovat všechny ostré zatačky. A přesto, když se otočil a podíval se přes rameno, viděl, jak se k nim velká skupina blíží a věděl, že mají před sebou bitku, kterou nemohou vyhrát.

“Tady!” vykřikl Marco.

Alec sledoval, jak Marco přeskočil přes okraj kanálu a bez přemýšlení ho následoval, očekával, že spadne do vody.

Byl ale překvapen, když nezaslechl šplouchnutí, ale místo toho přistál na malé kamenné římse, které si shora nevšiml. Marco ztěžka dýchal, zabušil čtyřikrát na neoznačené dřevěné dveře, zasazené do kamene, které byly pod ulicí – a za sekundu se dveře otevřely a Alec a Marco byli vtaženi do temnoty, dveře se za nimi zavřely. Ještě předtím Alec viděl, jak muži zvědavě běží k okraji kanálu a nevidí, že se dole dveře zavřely.

Alec se ocitl pod zemí v tmavém podzemním kanále a jak zmateně běžel, voda mu cákala až na kotníky. Zatáčeli a zahýbali a brzy byli znovu na slunci.

Alec viděl, že jsou ve velké kamenné místnosti pod ulicemi města, slunce se nahoře dralo mezi branami a on užasle pohlédl a viděl, že jsou obklopeni několika chlapci v jejich věku, všichni měli tváře špinavé a srdečně se usmívali. Všichni se zastavili, zhluboka dýchali, a Marco se usmíval a pozdravil své přátele.

“Marco,” řekli a objali ho.

“June, Saro, Bagi,” odpověděl Marco.

Všichni vykročili kupředu a jeden druhého obejmuli, usmívali se, ti to muži byli jako jeho bratři. Všichni byli asi stejně staří jako on, stejně vysocí jako Marco, měli široká ramena a tvrdě vyhlížející obličej a vyhlíželi jako chlapci, kteří dokázali přežít celý život na ulici. Byli to chlapci, kteří se museli postarat sami o sebe.

Marco přistrčil Aleca.

“Toto,” prohlásil, “je Alec. Nyní je jedním z nás.”

Jedním z nás. To se Alecovi líbilo. Byl to dobrý pocit, někam patřit.

Všichni si s ním potřásli předloktím a jeden z nich, ten nejvyšší, Bagi, zatřásl hlavou a usmál se.

“Tak to jsi ty, kdo vzbudil všechn ten vzruch?” zeptal se s úsměvem.

Alec se nesměle zasmál.

“Ten chlap do mě strčil,” řekl Alec.

Všichni ostatní se zasmáli.

“To je dobrý důvod na to, abys riskoval naše životy právě v tento den,” odpověděl Saro od srdce.

“Ted’ jsi ve městě, chlapče z vesnice,” řekl Jun přísně, neusmíval se, na rozdíl od ostatních. “Mohli nás všechny zabít. Bylo to hloupé. Tady to je lidem jedno – strčí do tebe – a další horší věci. Hleď si svého a dívej se, kam jdeš. Když do tebe někdo narazí, dívej se jinam, nebo se ocitneš s dýkou v zádech. Tentokrát jsi měl štěstí. Toto je Ur. Nikdy nevíš, kdo právě přechází ulici a lidé tě zde pořežou z jakéhokoli důvodu – a někteří dokonce pro nic za nic.”

Jeho noví přátelé se najednou otočili a odcházeli hlouběji do jeskynních tunelů a Alec spěchal, aby je dohonil, jelikož se k nim Marco přidal. Zdálo se, že všichni toto místo znají nazpaměť, dokonce i v tom šeru s lehkostí zatačeli a zahýbali těmito podzemními chodbami, všude kolem nich kapala voda a ten zvuk se odrážel. Bylo jasné, že tu všichni vyrostli. Kvůli tomu se Alec cítil neadekvátně, protože vyrostl v Soli, a když viděl toto místo, které bylo tak světové, tyto chlapce, kteří byli tak znalí života na ulici. Bylo jasné, že byli všichni vystaveni zkouškám a strastem, jaké si Alec neuměl ani představit. Byli to tvrdáci, kteří zažili několik ostrých sporů a zdálo se, že to byli přeživší.

Po zabočení do několika chodeb chlapci vystoupali po příkrém kovovém žebříku a Alec se brzy ocitl zpět nahoře v ulicích, v jiné čisti Uru, objevili se v dalším uspěchaném davu. Alec se otočil a rozhlédl se, viděl velké náměstí s měděnou fontánou uprostřed, nerozeznával to tu, jen stěží byl schopen sledovat všechny čtvrtě rozprostřeného města.

Alec se ocitl v šeré místnosti, osvětlené jen slunečním svitem,

teré prosvítalo oknem vysoko nahoře a otočil se, protože rozeznal zvuk kladiv, která bila do kovadlin, a prohlédl si místnost se zájmem. Slyšel syčení kovárny, viděl známý oblak páry a okamžitě se cítil jako doma. Nemusel se ani dívat kolem, aby si byl jistý, že je v kovárně a že je plná kovářů, kteří pracují na zbraních. Jeho srdce plesalo vzrušením.

Vysoký, štíhlý muž s krátkým vousem, asi čtyřicetiletý, jehož obličej byl špinavý od sazí, si otřel ruce o zástěru a přišel blíže. Pokýval na Marcovy přátele a s úctyhodným pohledem pokývali oni na něj.

“Fervil,” řekl Marco.

Fervil se otočil a uviděl Marca a jeho obličej se rozzářil. Přistoupil blíže a objal ho.

“Myslel jsem, že jsi u Plamenů,” řekl.

Marco se na něj zazubil.

“Už ne,” odpověděl.

“Chlapci, jste připraveni pracovat?” dodal. Potom se podíval na Aleca. “A koho to tu máme?”

“Mého přítele,” odpověděl Marco. “Alec. Dobrý kovář a je dychtivý se k nám přidat.”

“Opravdu?” zeptal se Fervil skepticky.

Prohlédl si Aleca s drsnýma očima, podíval se na něj od hlavy k patě, jako by byl k ničemu.

“O tom pochybuji,” odpověděl, “kvůli jeho vzezření. Vypadá příliš mladě. Ale může nám sbírat šrot. Vezmi si tohle,” řekl, natáhl se a podal Alecovi kýbl plný kovového šrotu. “Řeknu ti,

až tě budu potřebovat.”

Alec rozhořčeně zrudl. Nevěděl, proč se tomuto muži tolik nelíbí – třeba se cítil ohrožený. Cítil, jak kovárna utichla a jak se ostatní chlapci dívají. Tento muž mu v mnoha věcech připomínal jeho otce a to Aleca ještě více rozčílilo.

Stále byl uvnitř plný zlosti a už nebyl ochoten, od smrti jeho rodiny, tolerovat cokoli, co měl před sebou.

Jak se ostatní otočili, aby odešli pryč, pustil Alec kýbl s kovem a ten hlasitě zazvonil o kamennou zem. Všichni ostatní se překvapeně otočili a kovárna utichla, jak se chlapci zastavili, aby sledovali konfrontaci.

“Vypadni z mého obchodu!” zavrčel Fervil.

Alec ho ignoroval; místo toho kolem něj prošel k nejbližšímu stolu, zvedl dlouhý meč, podržel ho před sebou a prohlédl si ho.

“Tohle je tvoje práce?” zeptal se Alec.

“Kdo jsi, že si dovolíš mi klást otázky?” dožadoval se Fervil.

“Tak je?” žádal Marco, který stál za svým kamarádem.

“Je,” odpověděl nejistě Fervil.

Alec pokýval.

“Je to harampádí,” vyvodil.

V místnosti zaznělo zalapání po dechu.

Fervil se napřímil a rozzuřeně se zamračil.

“Vy chlapci nyní můžete odejít,” zabručel. “Všichni. Máme zde dost kovářů.”

Alec trval na svém.

“A nic z toho nestojí za babku,” oponoval.

Fervil zrudl a výhružně přistoupil a potom mezi ně Marco vložil ruku.

“Odejdemo,” řekl Marco.

Alec dal najednou špičku meče na zem, zvedl vysoko nohu a jedním kopnutím ho zlomil na půl.

Všude se rozletěly úlomky, všichni byli ohromeni.

“Mělo by se toto stát s kvalitním mečem?” zeptal se Alec s otráveným úsměvem.

Fervil vykřikl a zaútočil na Aleca – a jak se blížil, pozvedl Alec zubatý konec zlomeného ostří a Fervil se zastavil.

Ostatní chlapci, když viděli konfrontaci, tasili meče a přispěchali chránit Fervila, zatímco Marco a jeho přátelé tasili jejich meče kolem Aleca. Všichni chlapci tam stáli a napjatě čelili jeden druhému.

“Co to děláš?” zeptal se Marco Aleca. “Všichni sdílíme stejný cíl. Toto je šílenství.”

“A proto nemohu dovolit, aby bojovali s harampádím,” odpověděl Alec.

Alec odhodil zlomený meč, natáhl se a pomalu tasil dlouhý meč ze svého pásu.

“Toto je moje práce,” řekl Alec pyšně. “Sám jsem ho vytvořil v kovárně mého otce. Nikdy nenajdeš lepší práci.”

Alec najednou meč otočil, uchopil jej za čepel, podržel jej a jílcem napřed ho podával Fervilovi.

V napjatém tichu si ho Fervil prohlížel, bylo jasné, že toto nečekal. Uchopil jílec, čímž se Alec stal bezbranným a na chvíli

se zdálo, že přemýšlí nad tím, že by s ním propíchl Aleca.

Ale Alec tam pyšně stál a nebál se.

Fervilův obličej se pomalu uvolnil, protože si uvědomil, že je Alec nyní bezbranný, a díval se na něj s větší úctou. Podíval se dolů a prohlédl si meč. Potěžkal si ho v ruce, přidržel ho proti světlu a konečně se, po dlouhé době, podíval s nadšením na Aleca.

“Tvoje práce?” zeptal se nevěřicným hlasem.

Alec pokýval.

“A mohu takových ukovat mnohem víc,” odpověděl.

Vykročil dopředu a podíval se na Fervila silným pohledem.

“Chci zabít Pandesiany,” odpověděl Alec. “A chci to dělat se skutečnými zbraněmi.”

V místnosti se vznášelo husté ticho, dokud Fervil konečně nezakroutil hlavou a nezačal se usmívat.

Dal dolů meč, natáhl paži a Alec ji uchopil. Všichni chlapci pomalu schovali zbraně.

“Předpokládám,” řekl Fervil s rozšiřujícím se úsměvem, “že tu pro tebe můžeme najít místo.”

KAPITOLA OSMÁ

Aidan kráčel opuštěnou lesní cestou, byl nejdál, kam kdy došel, ve světě se cítil úplně sám. Kdyby nebylo jeho Lesního psa, kterého měl vedle sebe, byl by nešťastný, zoufalý; ale Bílý mu dával sílu, i přes jeho kruté zranění, a Aidan ho pohladil po jeho krátké, bílé srsti. Oba belhali, každý z nich zraněn z jejich utkání se surovým vozkou, každý krok, který udělali, byl bolestivý a nebe začalo tmavnout. S každým kulhavým krokem, který Aidan udělal, přísahal, že jestli toho muže ještě jednou spatří, zabije ho svými vlastníma rukama.

Bílý vedle něj zakňučel a Aidan se natáhl a pohladil ho po hlavě, pes byl téměř stejně vysoký, jako on, byl spíše jako divoká bestie, než-li pes. Aidan byl vděčný nejen za jeho společnost, ale také protože mu zachránil život. Zachránil Bílého, protože něco uvnitř něj mu nedovolilo se od něho odvrátit – a za to od něj na oplátku obdržel dar života. Udělal by to znovu, i kdyby věděl, že zde bude zanechán, uprostřed ničeho, na jisté cestě k hladovění a smrti. Stále to stálo za to.

Bílý znovu zavyl a Aidan s ním soucítil, protože měl také hlad. “Já vím, Bílý,” řekl Aidan. “Já mám také hlad.”

Aidan se podíval na zranění Bílého, stále z něj tekla krev, a potřásl hlavou, cítil se hrozně a bezmocně.

“Udělal bych cokoli, abych ti pomohl,” řekl Aidan. “Kéž bych věděl, jak.”

Aidan se naklonil a políbil ho na hlavě, jeho srst byla jemná a Bílý položil svou hlavu na Aidanovu. Bylo to objetí dvou lidí na společné cestě vstříc smrti. Zvuky divokých stvoření zazněly v symfonii tmavého lesa, a Aidan cítil, jak ho pálí nohy, cítil, že už nemohou jít o moc dál, že zde zemřou. Byli stále několik dní od čehokoli a s blížící se nocí se cítili bezmocní. Bílý, ač byl silný, už nebyl připraven s ničím bojovat a Aidan, který neměl zbraň a byl zraněný, na tom nebyl o moc lépe. Kolem neprojel celé hodiny žádný vůz a očekával, že ani žádný několik dní nepojede.

Aidan myslel na svého otce, tam někde pryč, a cítil, že ho zklamal. Kdyby měl zemřít, Aidan by si přál, aby alespoň zemřel někde po boku svého otce, v boji za nějaký velký cíl, nebo doma, v pohodlí Volisu. Ne zde, sám a uprostřed ničeho. Každý krok jako by ho táhl blíže smrti.

Aidan přemýšlel o svém krátkém životě, pomýšlel na všechny lidi, které kdy znal a miloval, jeho otce a bratry, a nejvíce ze všeho jeho sestru Kyru. Přemýšlel o ní, lámal si hlavu s tím, kde právě je, jestli přešla Escalon, jestli přežila cestu do Uru. Přemýšlel, jestli někdy ona myslela na něj, jestli by na něj nyní byla pyšná, snažil se jít v jejích stopách, snažil se také přejít Escalon, svým vlastním způsobem pomoci otci a jeho záměru. Přemýšlel, jestli by se býval stal velkým bojovníkem a cítil se hluboce smutný, že ji nikdy znovu neuvidí.

Aidan se s každým krokem cítil sklíčeněji a nemohl udělat nic dalšího, kromě toho, aby podlehl svému zranění a vyčerpání. Šel pomaleji a pomaleji, podíval se na Bílého a viděl, jak za sebou

také tahá nohy. Brzy si budou muset lehnout a odpočinout si někde na této cestě, ať už přijde cokoli. Byla to děsivá představa.

Aidan si myslel, že něco zaslechl, nejprve slabě. Zastavil se a bedlivě poslouchal, protože Bílý se také zastavil a tázavě se na něj podíval. Aidan doufal a modlil se. Zdálo se mu to?

Potom to zaznělo znovu. Tentokrát si byl jistý. Zaskřípání kol. Dřeva. Železa. Byl to vůz.

Aidan se otočil, srdce mu poskočilo, zatímco mžoural do slábnoucího světla. Nejprve nic neviděl. Potom pomalu ale jistě něco spatřil. Vůz. Několik vozů.

Aidanovo srdce mu bušilo až v krku, ani nebyl schopný ovládnout své vzrušení, jak ucítil dunění, uslyšel koně a sledoval karavanu, která tudy mířila. Ale jeho vzrušení potom ochladlo, když přemýšlel, zda by to nemohl být někdo nepřátelský. Nakonec kdo jiný by cestoval tak daleko na pusté cestě, tak vzdálen ode všeho? Nemohl bojovat a Bílý, který napůl vrčel, už v sobě mnoho síly také neměl. Byli na pospas komukoli, kdo se blížil. Byla to děsivá myšlenka.

Zvuk byl ohlušující, zatímco se vozy blížily, a Aidan nebojácně stál uprostřed cesty, uvědomil si, že se nemůže schovat. Musel to riskovat. Aidan myslel, že jak se blížili, zaslechl hudbu, a jeho zvědavost se prohloubila. Zrychlili a na okamžik přemýšlel, jestli ho nepřejedou.

Potom se najednou celá karavana zpomalila a zastavila před ním, protože stál v cestě. Dívali se na něj, kolem nich se usazoval prach, byla to velká skupina, asi o padesáti lidech a

Aidan překvapeně zamrkal, když viděl, že to nebyli vojáci. Také se nezdálo, že jsou nepřátelští, uvědomil si s úlevou. Všiml si, že vozy byly plné různých lidí, mužů a žen různého věku. Jeden se zdál být plný muzikantů, kteří drželi různé hudební nástroje; jiný byl plný mužů, kteří se zdáli být žongléři nebo komedianty, jejich obličeje byly pokresleny výraznými barvami a měli barevné punčochy a tuniky; další vůz se zdál být plný herců, mužů, kteří drželi svitky, asi si zkoušely scénáře, byli oblečeni do dramatických kostýmů; zatímco jiný byl plný žen – sotva oblečených, na obličeji měly příliš mnoho makeupu.

Aidan se začervenal a podíval se jinam, věděl, že byl příliš mladý, aby na takové věci zíral.

“Ty, chlapče!” vykřikl hlas. Byl to muž s dlouhým plnovousem, jasně červeným, dlouhým až do pasu, byl to zvláštně vyhlížející muž s přátelským úsměvem.

“To je tvoje cesta?” zeptal se vtipně.

Ze všech vozů vypukl smích a Aidan se začervenal.

“Kdo jste?” zeptal se zmateně Aidan.

“Myslím, že lepší otázka je,” zavolal na odpověď, “kdo jsi ty?” Se strachem pohlédli dolů na Bílého, který vrčel. “A co k čertu děláš s Lesním psem? Cožpak nevíš, že tě zabije?” zeptali se vystrašeným hlasem.

“Ne tento,” odpověděl Aidan. “Jste všichni...baviči?” zeptal se, stále zvědavý, přemýšlel, co tu všichni dělají.

“To je vlídné pojmenování!” vykřikl někdo z vozu pronikavým smíchem.

“Jsme herci a žongléři a gambleři a hudebníci a klauni!” vykřikl jiný muž.

“A lháři a darebáci a lehké ženy!” vykřikla žena a všichni se znovu smáli.

Někdo zabrnkal na harfu, zatímco smích zesílil, a Aidan se začervenel. Vzpomněl si, jak jednou takové lidi potkal, když byl mladší a bydlel v Androsu. Vzpomněl si, jak se díval, jak všichni baviči proudí do hlavního města, baví Krále; vzpomněl si na jejich jasné barevné obličeje; na jejich žonglování s noži; na muže, který pojídal srst; ženu, která zpívala písně; básníka, který recitoval poezii z paměti snad celé hodiny. Vzpomněl si, jak byl zmatený, proč by si někdo vybral tuto životní cestu a ne to být bojovníkem.

Oči mu zazářily, když si to najednou uvědomil.

“Andros!” vykřikl Aidan. “Jedete do Androsu!”

Muž seskočil z jednoho z vozů a přistoupil k němu. Byl to velký muž, asi čtyřicetiletý, s velkým břichem a nečesaným hnědým plnovousem, ke kterému pasovaly rozcuchané vlasy, a vřelým a přátelským úsměvem. Přišel k Aidanovi a otcovsky mu dal ruku kolem ramen.

“Jsi příliš mladý na to, abys tady byl,” řekl muž. “Řekl bych, že ses ztratil – ale ze zranění, které máš ty a tvůj pes bych hádal, že je v tom něco další. Vypadá to, že ses dostal do problémů – a hádal bych,” došel k závěru a prohlížel si obezřetně Bílého, “že to má co do činění s tím, že jsi pomohl této bestii.”

Aidan nic neřekl, věděl, kdy má mlčet, zatímco Bílý přišel a

olízal mužovu ruku, což Aidana překvapilo.

“Říkám si Motley,” dodal muž a natáhl ruku.

Aidan se na něj obezřetně podíval, nepotřásl mu rukou, ale pokýval na něj.

“Moje jméno je Aidan,” odpověděl.

“Vy dva tu můžete zůstat a umřít hlady,” pokračoval Motley, “ale to není moc zábavný způsob, jak zemřít. Osobně bych si chtěl alespoň dát dobré jídlo a potom zemřít nějak jinak.”

Skupina se začala smát, zatímco Motleyho ruka byla stále natažená a díval se na Aidana s vřelostí a soucitem.

“Očekávám, že vy dva potřebujete, nejen kvůli svému zranění, pomocnou ruku,” dodal.

Aidan tam pyšně stál, nechtěl ukázat slabost, jak ho to jeho otec učil.

“Dařilo se nám dobře, jak jsme byli,” řekl Aidan.

Motley přivedl skupinu k dalšímu smíchu.

“Samozřejmě,” odpověděl.

Aidan se podezřele díval na mužovu ruku.

“Jdu do Androsu,” řekl Aidan.

Motley se usmál.

“Stejně jako my,” odpověděl. “A máme štěstí, město je dost velké na to, aby nás všechny přijalo.”

Aidan zaváhal.

“Udělal bys nám službu,” dodal Motley. “Potřebujeme váhu navíc.”

“A další ústa, které můžeme nakrmit!” zakřičel ve smíchu

blázen z jiné skupiny.

Aidan se na něj obezřetně díval, příliš pyšný na to, aby to přijal, ale viděl způsob, jak si zachovat tvář.

“Dobře...” řekl Aidan. “Kdybych vám prokázal službu...”

Aidan vzal Motleyho za ruku a ocítl se vytažen na vůz. Byl silnější, než Aidan očekával z toho, jak byl oblečen, zdálo se, že je dvorním hlupákem; jeho ruka byla masitá a teplá, dvakrát tak velká jako Aidanova.

Motley se pak natáhl, vyzvedl Bílého a jemně ho umístil na zad vozů vedle Aidana. Bílý se stočil u Aidana do sena, dal mu hlavu do klína, oči měl zpola zavřené vyčerpáním a bolestí. Aidan ten pocit moc dobře znal.

Motley naskočil a vozka švihl bičem a karavana se dala do pohybu, všichni radostně zvolali, když se hudba opět rozehrála. Byla to veselá píseň, muži a ženy hráli na harfy, na flétny a cimbály a několik lidí k Aidanově překvapení, také v pohybuujících vozech tančilo.

Aidan nikdy v životě neviděl tak veselou společnost. Svůj celý život strávil v pochmurné náladě a tichosti tvrze, která byla plná bojovníků a nebyl si jistý, co si o tom myslet. Jak mohl být někdo tak šťastný? Jeho otec ho vždy učil, že život je vážný. Nebylo toto všechno triviální.

Jak postupovali po nerovné cestě, Bílý zavyl bolestí, zatímco ho Aidan hladil po hlavě. Motley přišel k nim a k Aidanově překvapení poklekl vedle psa a jeho zranění mu ovázal a potřel zeleným balzámem. Bílý se pomalu utišil a Aidan mu byl za jeho

pomoc vděčný.

“Kdo jsi?” zeptal se Aidan.

“Už jsem měl několik jmen,” odpověděl Motley. “To nejlepší bylo ‘herec.’ Pak to také byl ‘lump,’ ‘blázen,’ ‘šašek...a seznam pokračuje dál. Říkej mi, jak chceš.”

“Takže nejsi bojovník,” uvědomil si zklamaně Aidan.

Motley se zaklonil a smíchy řval, po tvářích mu tekly slzy; Aidan nerozuměl, co bylo tak vtipného.

“Bojovník,” opakoval Motley a v úžasu třásl svou hlavou. “Tak takto mě nikdy nikdo nenazval. A ani bych si nepřál, aby mi tak někdo říkal.”

Aidan se zamračil, nerozuměl tomu.

“Pocházím z rodiny bojovníků,” řekl Aidan pyšně a vystavoval svou hrud' navzdory bolesti. “Můj otec je velký bojovník.”

“Tak to je mi tě potom líto,” řekl Motley a stále se smál.

Aidan byl zmatený.

“Prosím? Proč?”

“To je rozsudek,” odpověděl Motley.

“Rozsudek?” opakoval Aidan. “V životě není nic významnějšího, než být bojovníkem. To je vše, o čem jsem kdy snil.”

“Opravdu?” zeptal se Motley pobaveně. “Tak potom mi tě je líto dvakrát tolik. Já si myslím, že slavit a smát se a spát s krásnými ženami je ta nejlepší věc, jaká existuje – mnohem lepší, než se promenádovat krajinou a doufat, že se ti podaří zabodnout meč do něčího břicha.”

Aidan zrudl, byl frustrovaný; nikdy neslyšel, že by o bitvě takto někdo mluvil a urazilo ho to. Nikdy nepotkal podobného člověka.

“A v čem v tvém životě spočívá čest?” zeptal se zmateně Aidan.

“Čest?” zeptal se Motley a zdál se skutečně překvapený. “To je slovo, které už jsem několik let neslyšel – a je příliš velké na tak malého chlapce.” povzdychl si Motley. “Nemyslím si, že čest existuje – alespoň jsem ji nikdy neviděl. Jednou jsem přemýšlel o tom být čestný – ale nikam mě to nedostalo. Kromě toho jsem viděl, jak se příliš mnoho čestných mužů stalo kořistí prohnanych žen,” došel k závěru a ostatní ve voze se smáli.

Конец ознакомительного фрагмента.

Текст предоставлен ООО «ЛитРес».

Прочитайте эту книгу целиком, [купив полную легальную версию](#) на ЛитРес.

Безопасно оплатить книгу можно банковской картой Visa, MasterCard, Maestro, со счета мобильного телефона, с платежного терминала, в салоне МТС или Связной, через PayPal, WebMoney, Яндекс.Деньги, QIWI Кошелек, бонусными картами или другим удобным Вам способом.